
POVEȘTI ȘI POVESTIRI

MĂTUROIUL FERMECAT

A fost odată ca niciodată. Că de n-ar fi, nu s-ar povesti. A fost odată un împărat bătrân ca zilele. Și-i născuse împărătesa o fetiță așa de dulce...

Avea ochi ca de smarald, părul negru ca negura nopții, obrații... rumeni ca pâinea caldă scoasă din cuptor. Era o minunăție de fată.

De la patru ani se tot juca prin curtea palatului cu odraslele curtenilor, dar și cu un copilăș mai sărăcuț pe nume Mărgărit. Prințesei îi plăcea mult de Mărgărit, fiindcă era un ștregar fără pereche.

Într-o zi, exact de ziua Prințesei Ancuța, căci Ancuța o chema, când împlinea ea șase ani, Mărgărit se sculă din bordeiul său foarte voios. Era dimineață. Avusese un vis în care se făcea că vede o zână. Era Zâna-Florilor. Ea îi zise lui Mărgărit să ceară lui Opal-Împărat -împăratul acelei țări și tatăl Ancuței- să-i dea niște materiale fără să știe prințesa. Apoi să construiască din acele materiale o păpușă pe care să o stropească cu roua de pe floarea roșie din pragul casei sale. Păpușa va prinde viață și va asculta de cel care îi va fi stăpân. Apoi zâna îl povățui să-i dăruiască păpușa Prințesei Ancuța, de ziua ei. Îl atinse pe Mărgărit cu bagheta peste căpșor, dăruindu-i îndemănare să construiască păpuși, și apoi zâna se năru.

Mărgărit, când s-a trezit, n-a mai așteptat și s-a dus la împărat.

-Luminate Împărate, am venit să cer Luminăției-Tale asta și asta -și-i zise materialele trebuitoare-.

Împăratul, făcându-i-se milă, îi dădu lui Mărgărit cele cerute. Băiatul îi mulțumi și plecă.

Uitasem să vă spun că Mărgărit nu avea părinți.

Se duse Mărgărit acasă de plăsmui o păpușică ruptă din soare, nu alta.

După povața zânei, stropi păpușa cu roua de pe floarea roșie și aceasta prinse viață. Apoi Mărgărit împachetă păpușa în petalele aceleiași flori în loc de cutie, și o legă cu o sfoară. Apoi ascunse bine darul în bordei și plecă din nou la palat. O întâlni pe Prințesa Ancuța îmbrăcată de sărbătoare și dând porunci bucătarilor cum să îi facă tortul.

- Prințesă Ancuța, te rog frumos, dă-mi și mie o invitație la petrecerea de ziua ta!

Fetei nici nu-i trecu prin minte să nu-l invite și pe ștrengarul de Mărgărit la ziua ei, fiindcă el îi era cel mai bun prieten.

La ora convenită, toți invitații se strânseseră la palat. Când îl văzu și pe Mărgărit, Împăratului nu-i prea păru bine, fiindcă băiatul nu era copil de viță nobilă. Dar, aflând că așa dorise prințesa, de dragul ei, Împăratul nu mai zise nimic.

Toți copiii nobililor își râdeau de Mărgărit:

-Iată, a venit și Conte Sărăciei!

-Ha! Ha! În așa haine se vine?!

-Tocmai dumneavoastră lipseați, "alteță" !

Dar Mărgărit nu-i băga în seamă.

Când petrecerea începu, toți copiii încinseră un strașnic “La mulți ani!” . În acest timp, Prințesa Ancuța suflă cele șase lumânări. Se împărți din tort tuturor invitaților, iar apoi copiii trecură prin fața prințesei cu câte un dar. Numai aur și pietre scumpe găsea Ancuța în darurile curtenilor. Se săturase de-atâta aur. Tocmai de la Mărgărit nu se aștepta să primească un dar.

La coada invitaților se ivi și Mărgărit cu pachetul în mână, îmbălsămat de mirosul plăcut al petalelor florii roșii.

-Prințesă Ancuța, primește acest umil dar din partea lui Mărgărit.

Aceste cuvinte ale băiatului fură acoperite de hohotele de râs ale copiilor de rang.

Ancuța, nerăbdătoare, deschise pachetul. Și... înăuntru, ce să vadă? O păpușă îmbujorată sări bucuroasă dintre petale.

-O păpușă vie! ... exclamă prințesa.

-An-cu-ța... silabisi păpușica.

Prințesa nu mai știa ce să creadă.

-Salt! porunci Mărgărit.

Păpușa făcu un salt de toată minunea. Ancuța era numai într-un zâmbet.

-Peste cap! porunci Mărgărit.

Păpușa, ascultătoare.

-De-a dura!

Păpușa, de-a dura.

Copiii nobililor, mai să crape de necaz.

-Tocmai sărăntocu` ăla a făcut așa cadou prințesei!

Însă Ancuța era în al nouălea cer. Era cea mai frumoasă jucărie din viața ei și cel mai frumos cadou

primit vreodată. Prințesa era nespuse de fericită. Îl rugă pe Mărgărit să mai rămână puțin după petrecere.

Când toți invitații au plecat, Prințesa Ancuța s-a dus la Împăratul, tatăl ei, și i –a spus:

-Tată, te rog foarte frumos, lasă-l pe Mărgărit să rămână cu noi la palat, să ne jucăm împreună, să dormim împreună, decât să stea singur în bordeiul său. Te rog, tată!

Împăratul, mai de milă, mai în silă, și ca să-i facă pe plac fiicei sale la care ținea foarte mult, îl îmbracă frumos pe Mărgărit și îl lasă să se joace cu prințesa.

Mărgărit și Ancuța erau ca niște frați. În curând, Împăratul îl îndrăgi pe ștregarul de Mărgărit pentru minunile pe care le făcea și îl consideră ca pe un fiu.

Dar, în fiecare dimineață, băiatul se ducea la bordeiul său și uda floarea roșie.

Prințesa și cu Mărgărit se înțelegeau de minune și se iubeau ca niște frați. Și uite așa au trecut anii...

Mărgărit s-a făcut un flăcău mare și chipeș. Nici una dintre odraslele nobililor nu îl întrecea în frumusețe.

Și odată ca niciodată se înfățișă el Împăratului și-i zise:

-Măria-Ta, te rog a-mi da voie să plec în larga lume să-mi caut ăl de noroc, bată-l vina!

Cu toate stăruințele Împăratului, Mărgărit se despărți de Ancuța și de Măria-Sa cu ochii în lacrimi, și o rugă pe fată să nu uite cât va hoinări el prin lume, să-i ude în fiecare dimineață floarea roșie.

Apoi plecă nu înainte de a trece pe la bordeiul său, și a-și lua rămas bun și de la floarea roșie. Îi sărută petalele, sorbi un strop din roua de pe frunzele sale, rupse

o petală, o vârl în sân și necuprinsul zării îl cuprinse în tăcere.

Merse Mărgărit cale și țară, până ajunsese într-un târg unde găsi mulțime de lume care își bătea joc și împingea o bătrână. Mărgărit, sări ca ars și zise:

-Ce-aveți, măi, cu biata bătrânică? Ce v-a făcut ea vouă?

Și luă bătrâna de mână de o scoase din mulțime.

-Ce ți s-a întâmplat, mătușică, de râde lumea de matale? o întrebă Mărgărit.

-Iaca, zise bătrâna, până nu demult eu eram cea mai bogată femeie din sat. Dar, pe neașteptate, mi-a venit un amarnic de Zmeu-Paraleu de mi-a pustiit pământuri, hambare, tot, tot mi-a ars, și de-aceea râde acuma lumea de mine. După ce m-a târât prin toate spaimele, Zmeul mi-a spus că numai un voinic așa, ca tine, m-ar putea ajuta să-mi recapăt averea. Ce zici, n-ai vrea să mă ajuți tu, că și eu ți-oi face mai târziu un bine?

Mărgărit s-a învoit și a dus-o pe bătrână până la casa ei. Să vezi și să te-nfiori de ce era acolo: totul ars și pustiit de Zmeu. Acolo află el de la bătrână că ea ar ști să facă ceva vrăji, dar, cu toată vrăjitoria nu putea abate urgia de pe capul ei.

-Ei, atunci se schimbă lucrurile, zise Mărgărit. Ca să te ajut mai lesne, dă-mi te rog un măturoi zburător și un ghioc care să îmi îndeplinească orice dorință.

Baba intră în casă, solomoni ce solomoni, și-i dădu lui Mărgărit cele cerute.

Atunci zise flăcăul către ghioc:

-Ghioc, ghiocel,
Fermecat cu un inel,

Umple ale mele buzunare
Cu parale!

Îndată buzunarele flăcăului se umplură de galbeni. El se duse la târg de cumpără saci cu grâu, saci cu porumb, saci cu fasole, saci cu mazăre, saci cu orz și orez, găini, cocoși, curcani, un câine și o pisică. Puse toate acestea pe coada măturoiului și zise:

-Hi, măturoiule!

Într-o clipă măturoiul zbură cu Mărgărit drept la curtea babei.

Flăcăul îi spuse bătrânei să aibă grijă de vietățile pe care i le-a adus, puse lângă gard sacii și îi ceru babei o toporișcă. Bătrâna îi răspunse că nu mai are aproape nimic în casă de când cu pârjolul Zmeului. Atunci zise Mărgărit ghiocului:

-Ghioc fermecat,

Dă-mi te rog un topor de tăiat.

Imediat dorința i se îndeplini.

-Hi, măturoiule! zise flăcăul.

Și zbură cu măturoiul până la pădure. Acolo tăie lemne, le stivui frumos și le încarcă pe coada măturoiului.

-Hi, măturoiule! spuse Mărgărit și imediat se pomeni în curtea babei.

Lăsă lemnele și ceru din nou ghiocului să-i umple buzunarele cu parale.

-Hi, măturoiule! grăi el și ajunse imediat la târg unde cumpără multă vopsea, din aceea, cum e KUBER.

Încărcă totul pe măturoi, mai precis pe coada măturoiului, se urcă și el și într-un moment ajunse la babă acasă. Acolo descărcă totul și ceru ghiocului o săpă.

Și săpă, și săpă, până ce din pământul ars de zmeu țâșni apă. Apoi ceru ghiocului multă cărămidă, țiglă și pietre. Îngrădi fântâna cu pietre, ceru ghiocului multe cuie, făcu ciutura fântânii din lemn și un acoperiș care să apere apa fântânii de praf și altele, vopsi fântâna și, spre bucuria bătrânei, ea putu bea o apă dulce și rece din propria ei fântână.

Următorul lucru pe care l-a făcut Mărgărit a fost să zidească hambare pe care apoi le-a vopsit.

Cel mai mult i-a luat zidirea unei case pentru babă. Dar ce frumusețe putu flăcăul să lucreze din niște cărămizi!

Mai făcu și un coteț înaripatelor, o cușcă pentru câine și un culcuș pisicii.

După toate acestea, ceru ghiocului un plug. Apoi înhămă pe măturoi la plug și ară pământul ars de Zmeu. Când vru să semene grâu, auzi semințele de grâu vorbindu-i:

-Voinice, nu arunca nici o sămânță pe pământul ars de zmeu, căci acesta nu mai e pământ bun de semănat. Mai bine du-te la miezul nopții pe lună, culege de pe petalele sale de argint roua lunară și stropește în puterea nopții pământul cu roua de pe lună. Abia atunci va fi pământul bun de semănat.

Mărgărit n-așteptă să i se spună de două ori. Ceru ghiocului un ceas deșteptător pe care îl puse să sune la miezul nopții. Cum sosi înserarea, flăcăul se culcă în unul din paturile din casa babei cea nouă, iar când ticăitorul sună la miezul nopții, Mărgărit încălecă măturoiul, ceru

ghiocului un urcior și zbură pe lună. El a văzut luna cu ochii: o floare imensă, din diamante, și cu petale din argint pur. Scânteia orbitor. Dar voinicul Mărgărit nu pierdu vremea admirând, ci culese roua lunară în urciorul său și apoi a fost de datoria măturoiului să-l readucă pe viteaz în curtea babei.

Cum ajunsese din nou pe pământ, voinicul, călare pe măturoi, merse de stropi în lung și-n lat cu roua lunară pământul ars de Zmeu. Apoi semănă grâu, porumb, plantă fasole, mazăre, orz, orez și până dimineță toate acestea încolțiră, crescură, legară rod, grâul fu secerat de Mărgărit, pus în hambar, știuleții de porumb, păstăile de fasole și de mazăre culese și puse în saci, tot în hambar, și mâinile harnice ale flăcăului zidiră o moară, măcinară jumătate din grâu și porumb, puseră făina și mălaiul în saci, apoi sacii îi puseră unde erau și fasolea și mazărea, și din jumătate de făină și mălai Mărgărit făcu pâine și mămăligă într-un cuptor zidit tot de mâinile sale harnice.

Trecură ani, nu glumă de când voinicul era în curtea babei, dar era bucuros că a putut să fericească un suflet oropsit. Acum el era cel mai chipeș flăcău din lume, mai ceva ca Făt-Frumos și un năzdrăvan și-un ștregar fără pereche.

Cum se sculă bătrâna, mai să nu-i creadă ochilor ce văzu. Se ciupi, se învârti, dar totul era aievia: devenise din nou cea mai înstărită femeie din sat datorită mâinilor harnice ale lui Mărgărit.

-Cum să-ți mulțumesc, flăcăule, pentru binele ce mi l-ai făcut? întrebă bătrâna.

-Mătușă, nu cred că am ce să-ți cer.

-Ei, totuși... îl îmbie ea pe Mărgărit.

-Păi, dac-ai dori matale să-mi dăruiești măturoiul și ghiocul fermecat... socotesc că mi-or fi de trebuință la nevoie...

-Așa să fie, zise bătrâna. Ale tale sunt, voinice.

Apoi își luară rămas-bun și Mărgărit încălecă pe măturoiul gonind spre locul unde se născuse. În curând, se pierdu în largul zării... Era la un răsărit de soare. În câteva clipe, măturoiul ajunsese la bordeiul flăcăului. Era la fel cum îl lăsase. Dar floarea, floarea roșie se mărise atât de mult... Pesemne că Ancuța nu-l uitase pe Mărgărit și udase în fiecare dimineață floarea.

Dar voinicul vroia să se încredințeze singur de acest lucru. Așa că se ascunse în bordei, fiindcă tocmai răsărise soarele, și aștaptă să vadă ce se întâmplă.

Trecu ce trecu și văzu venind înspre casă o mândrețe de fată, frumoasă, mlădie și cu un păr lung, negru, negru ca ghirlande de aur negru în strălucirea soarelui. Și avea fata în mână un urcior de platină curată plin cu apă.

Abia când fata se apropie de floarea roșie și o udă, își dădu Mărgărit seama că ea e Ancuța.

Ochii îi rămaseră la ea. Era o frumusețe de fată. Pe nesimțite, voinicului i se aprinse inima și focul dragostei începu să dogorească în sufletul său. O sorbea din ochi.

După ce Ancuța plecă, Mărgărit ieși și își sărută floarea lui cea roșie, care atâta îi lipsise de mult... Floarea tremură de bine ce-i părea că se întorsese stăpânul ei. Razele soarelui băteau drept în locul acela. Deodată, Mărgărit auzi un glas. Niciodată nu va ști că floarea îi vorbise.

“Cum? Împăratul? A dat sfoară-n țară? Și ce-a zis? A, o mărită pe prințesă? Și cui o dă? Cui o va face să se

Eugen Vlad Pârău

supere foc? De ce? Fiindcă nimeni n-o poate supăra? Și zici să-ncerc și eu? Ghiocul?! Strașnic!”.

Luă flăcăul ghiocul și zise:

-Ghioc fermecat,

Aș vrea s-o iau de mireasă

Pe Prințesa Ancuța, floare aleasă!

Deodată se văzu în cele mai bogate straie de pe pământ. În locul bordeiului răsărise un castel cum împărații împăraților ar da și tronul ca să-l aibă.

-Du-te la palat și supăr-o pe Ancuța... se auzi iar un glas.

Voinicul n-așteptă să i se spună de două ori. Cu măturoiul subsuoară se înfățișă la palat. Împăratul îl întrebă:

-Ai venit și tu să-mi pețești fiica?

“Se vede treaba că Împăratul nu mă mai recunoaște”, zise Mărgărit în gând.

-Cu plecăciune, Înălțate-Împărate. Da.

-Și ce vrei să faci cu măturoiul acela?

-Nu fie cu supărare, dar am auzit că Luminăția-Ta dorești să îți dai fata numai după flăcăul care va reuși să o supere. Și eu gândesc că măturoiul meu ar fi tocmai bun pentru misiunea aceasta.

-Bine, dacă așa vrei tu... Dar cum crezi c-o să reușești? întrebă Împăratul pe Mărgărit.

-Aș dori să fiu o noapte închis cu domnița în iatacul ei.

Cum miji înserarea, împăratul închise pe cei doi în iatac.

Viteazul o lăsă pe prințesă să adoarmă și o dată o trase jos din pat. Luă măturoiul și începu să măture de

mama focului. Și tot colbul, ghiujul, îl mâna spre prințesă de o învăluia în praf. Se trezi Ancuța în strănuturi. Când să vadă ce se-ntâmplă, cu tot calmul ei, ciocotea de mânia.

Mărgărit profită bine de situație și ceru ghiocului să-l transforme într-un pitic sâcâitor.

Și când începu voinicul, transformat în pitic, să mărșăluiască prin iatac, de-ți venea rău. Tot repeta în zeflema:

-Prințesa e plină de praf,
Cum să intre în cearșaf?!
Tra-la-la-la-la-la-la
Sâc! Sâc! Sâc!

Prințesa Ancuța își pierdu de tot răbdarea. Ca să nu mai audă ce îndruga împelițatul de pitic, se puse pe un somn strașnic.

Atunci, ștregarul ceru în gând ghiocului să-l transforme într-un lăutar nepriceput. Și unde-și luă flăcăul o trompetă dezacordată, de răgea bietul instrument ca un cimpoi spart. Și unde le “doinea” și le “juca” pe capul prințesei buimăcită de somn, de-ți venea să-ți iei câmpii. Săraca de ea, mai că fierbea. Până la urmă, adormi buștean. Iar la șase dimineața, ce credeți că-i trăsni prin minte lui Mărgărit? Ceru ghiocului să-l transforme într-un pintenat neinspirat.

Unde-ncepu, fratele meu, să cucurigească și să mărșăluiască ăst afurisit din neamul găinilor, de să-i vuiască bine capul Ancuței, nu se lăsă.

Și apoi se transformă cocoșul în flăcăul de dinainte. Era atât de chipeș, că eu nu cred să fi existat fată care să nu se-ndrăgostească de el. Prințesa, foarte “bine-dispusă” de “petrecerea” din noaptea aceea, dar și mâncându-l din priviri, îi zise:

-Mă dau bătută .Dar tare aș vrea să știu cum îl cheamă pe voinicul care a putut să mă supere atât de tare, și, până la urmă, să îmi aprindă inima de fiorul dragostei.

-Mărgărit-ștregarul mă numesc.

Ancuța, mai să nu-și creadă privirilor că el e Mărgărit. Alergă la Împărat să-i dea de veste. Mare fu bucuria și uimirea bătrânului său tată, și, când află că viteazul reușise să o supere pe prințesă, nu mai știu ce să creadă. Zise, buimăcit:

-Eu îți dau mâna fiicei mele, căci trebuie să-mi țin cuvântul, și pentru că te-am iubit ca pe un fiu, cu toate că nu ești de neam mare. Dar trebuie să ai un palat, ceva, în care să trăiești cu Anca de-aici încolo, doar nu o s-o ții în bordeiul acela, nu?

-Desigur, împărate, privește doar pe geam!

Mai să-nmărmurească și prințesa și-mpăratul, văzând castelul de basm, înălțat pe locul unde odinioară era un bordei dărăpănat. Iar în poarta mândrei nestemate împărătești, străjuia floarea roșie. Nimeni nu a mai avut nimic de spus.

Și făcură nuntă mare,
Merse vestea peste hotare,
Ținu un an de zile împlinit,
Iară mirii s-au iubit,
Până au îmbătrânit,

Și de nu cumva-au murit
Mai trăiesc și azi.
Încălecai, nene, p-un măturoi fermecat
Și v-am spus ce-am spus, și-am
terminat!

31 decembrie 1999, Brașov

CREIONUL MAGIC

A fost, a fost, demult de tot,
Pe vremea lui Barbă-Cot,
A fost demult, precum se pare,
O poveste nu prea mare:

A fost odată o familie de bătrâni. Și ei aveau o căsuță, puțin pământ, puțină curte, un pom scorburos și doi nepoței: un băiat și o fetiță.

În fiecare seară, spuneau copiilor câte-o poveste. De unde știau ei atâtea povești? Creionul Magic locuia într-una din scorburile copacului din curte și mereu aducea pe lume povești.

Dar iată că, într-o seară, bătrânii nu mai putură spune povești. Ce se întâmplase? S-au dus să cerceteze copacul. Creionul Magic lipsea. Ce nenorocire!

De fapt, știți ce se petrecuse cu Creionul? O vrăjitoare rea îl răpise pentru a fabrica minciuni din povești și pentru a le împrăști în lumea toată. Cum ajunse vrăjitoarea acasă la ea, val-vârtej îl legă pe creion strașnic de masă. Apoi așteptă ca liliacul ei să-i aducă

Eugen Vlad Pârău

substanța trebuitoare pentru prepararea minciunilor. Și cum liliacul întârzia, baba s-a culcat. Dar, înainte de culcare, auzi ceva bătând la ușă. Era o pisică neagră - feblețea vrăjitoarei-. O primi și-i dădu să mănânce. Apoi se culcă. Totuși, pisica rămase în casă. Și fiind mîța rea de gheare, îi plăcea să scrijelească tot în jurul ei. Negăsind ce zgâria în casă, se-apucă să zgârie singurul lucru mai de soi: frânghiile cu care era legat Creionul. Le desnodă. Creionul Magic, văzân-du-se liber, zbură grăbit spre ușă. Mîța, neștiind ce se-ntâmplase, dete un mieunat cu intensă sonoritate. Baba se trezi și, furioasă, încălecă pe mătura vrăjită. În curând, îl ajunse pe Creion. Acuma chiar nu mai era scăpare!

Dar Creionul, tot Creion:

-Ia să-i fac o poznă babei! gândi el.

Și-o trimise în lumea basmelor. Deodată, vrăjitoarea cea rea se trezi pe o cărare de munte. Imediat, un Zmeu o înșfăcă și-o făcu slugă. Iar baba lucră până la moarte acolo și nimeni n-a mai auzit de ea.

Între timp, Creionul Magic se duse la bătrâni și le zise:

-Vă mulțumesc pentru găzduirea în copacul cel scorbuos, dar nu mai pot locui la voi, deoarece nu sunt sigur că vrăjitoarea nu va trimite pe altcineva să mă răpească.

Și se mută Creionul în Univers.

De acolo, în fiecare noapte, vine pe Pământ la ora douăzeci și patru, ora Greenwich (GMT) și poposește în câte un oraș din Europa unde scrie toată noaptea povești, probabil, țese vise măiestre, ca dimineața, oamenii să fie fericiți și bine-dispuși de visele lor.

Cât despre bătrânii care-l găzduiseră pe Creionul Magic, se spune c-au mai trăit încă o sută de vieți, ca să spună povești nepoților.

Și-am încălecat pe-un triunghi,
Uite-așa, lung în unghi,
Și v-am spus o poveste care-a fost
odată,
Una adevărată,
De la Creion aflată!
Cine nu-i sigur, să se ducă puținel,
La Creion, să-l întrebe pe el
Într-o vizită, așa,
Despre povestea sa.
Până atunci, am încălecat și pe-o saltea.
Și mă rostogolesc
Și mă învârtesc,
În lume la toți
Să vă povestesc!
Și Creionul a rămas
Și Creionul e și azi,
Și Creionul mai trăiește,
Crede cin' se străduiește,
Cine nu, să-l viziteze
În Univers cu stele treze!

22aprilie 2000, Brașov

POVESTEA LUI DORU ȘI A ZÂNEI

**-dedicată mătușii și unchiului meu, Silvia și Dorel.
de asemenea fetelor, Sandra și Bianca-**

A fost și nu mai este,
Dar lumea povestește
C-a fost odat-un voinicel
Și Doru îl chema de fel.

Doru al nostru era foarte sărac. Nu avea părinți, nici bani, nici mâncare. Să tot fi fost de vreo șaisprezece-șaptesprezece ani când se angajase la Moș Crăciun, să-l ajute la dusul darurilor. Trecură câțiva ani buni când, din neatenție, îl dădu de gol pe Moș și acesta îl concedie. Dar, drept răsplată pentru că îl ajutase, Moș Crăciun i-l dăruie pe Urecheatul, un măgăruș năzdrăvan, care vorbea omenește. Doru îi mulțumi și plecă în galop, trist că nu va mai avea bani și nici mâncare. Încercă să mai intre la vreun stăpân, dar nimeni nu-l primea. În cele din urmă, nimeri pe Tărâmul Celălalt. Galopă cu Urecheatul până dădu peste un palat de rubin.

Aici locuia un Dragon împreună cu frații săi, Zmeul și Balaurul. În acea clipă, ei erau plecați. Doru bătu la poarta palatului. Îi răspuse o Bufniță care avea cuibul deasupra porții:

-Ce doriți voi, călătorilor?

-Aș dori să știu dacă Dragonul are nevoie de o slugă credincioasă, răspuse Doru.

-Ce vânt te-aduce? îl întrebă Bufnița.

-Vântul de Apus, spuse Doru.

-Atunci așteaptă-l pe Dragon, îi zise Bufnița. De obicei el omoară pământeni care îi calcă hotarul, dar, fiind prieten cu Vântul de Apus, nu îți va face nimic.

Nici nu apucă flăcăul să îi mulțumească Bufniței și se și pomeni cu o creatură care seamăna a Dragon în fața lui.

-Ce vânt te aduce pe aceste meleaguri, omule? îl întrebă Dragonul.

-Vântul de Apus, răspuse Doru.

-Și ce dorești? întrebă Dragonul.

-Aș vrea să intru cu simbrie la curtea ta, Domnule Dragon, zise Doru.

-Nu am nevoie de slugi, spuse Dragonul, căci eu singur, rostind farmece, le pot face pe toate. Caută-ți în altă parte de lucru.

Deznădăjduit, Doru încălecă pe Urecheatul și plecă să hoinărească la întâmplare pe Tărâmul Celălalt.

După mai mult timp, intrară într-o poieniță de forma unui trifoi cu nouă foi, plină de trifoi. În mijlocul poieniței se afla un trifoi cu nouă foi mare cât un om.

-Ce mult îmi place să pasc trifoi! se bucură Urecheatul.

Vrând să-și lase măgărușul să pască, Doru se așeză la umbra marelui trifoi cu nouă foi. Nici una, nici două, răsări înaintea lui o Zână.

-Bună, îi spuse Zâna. Pe mine mă cheamă Zorina, pe tine, știu, Doru. Am auzit că ești un flăcău harnic și că acum nu mai găsești de lucru. Am auzit, de asemenea, că pe vremea când lucrai la Moș Crăciun și aveai bani, mereu îi miluiai pe cei săraci. Pentru a-ți răsplăti bunătatea și hărnicia, noi, Zânele-de-sub-Pământ, ne-am

Eugen Vlad Pârău

gândit să te invităm să locuiești cu noi. Cheamă-l pe Urecheatul și vino cu mine!

Doru și Urecheatul o urmară pe Zâna Zorina. Aceasta făcu să se deschidă trifoiful cel mare cu nouă foi și cu toții intrară în tulpina acestuia. Se treziră într-un ascensor care îi coborî în lumea Zânelor-de-sub-Pământ.

Apoi Zâna Zorina îi făcu cunoștință lui Doru și Urecheatului cu celelalte Zâne și cu Regina Zânelor-de-sub-Pământ. Regina îi porunci Zânei-Zorina să aibă grijă de Doru.

Zâna Zorina îl duse pe Doru prin toate odăile lumii Zânelor-de-sub-Pământ. Într-una dintre odăi era o pajiște plină de trifoii unde pășteau mai mulți cai năzdrăvani și unde se afla un grajd. Acolo îl lăsară pe Urecheatul să pască în voie. În altă odaie era o pădure în care Doru putea să vâneze. În cele din urmă, Zâna Zorina îl conduse în odaia în care avea să locuiască împreună cu ea, fiindcă ea trebuia să aibă grijă de el. Acolo, printre alte lucruri, erau așezate niște “bibelouri” în formă de palate. Erau cinci. Zâna îi arătă lui Doru că, atigând acele palate, putea intra în fiecare. Unul era din opal pur, al doilea era din cuarț, al treilea era o armonie de flori de mină îmbinate într-un palat, al patrulea era din lemn, iar al cincilea era din platină curată și în el locuia Regina-Zânelor-de-sub-Pământ. Doru fu învățat că, atunci când îi e foame, să strige:

Fie masă,
Masă-n casă!
Bucătari nevăzuți,
Bucătari pricepuți,
De toate la foc,

De toate la plite,
Aduceți pe loc
Pentru guri nehrănite!

și o masă încărcată de bunătați se va așterne în fața lui,
iar când va fi săturat, să strige:

Mâini nevăzute,
Mâinile mute,
Masa adunați,
Deliciul de mâncare,
Că suntem săturați
Și... la mai mare!
Bun a fost
Și-o să mai vrem;
Până atunci,
Ne mai vedem!

și masa va dispărea.

Astfel, Doru își putea petrece ziua plimbându-se prin palate, vânând, călărind sau cercetând mulțimile de lucruri fermecate din toate odăile. Petrecându-și mereu zilele în modul cel mai palpitant, Doru nu se plictisea niciodată și mereu adormea dornic de noi aventuri ce vor avea loc în ziua ce va urma. Nici nu observa cum trece vremea.

Cu timpul, Doru și Zâna-Zorina prinseră drag unul de celălalt și se topeau de dor. Dar trebuia să ascundă acest fapt de celelalte Zâne-de-sub-Pământ, fiindcă era interzisă dragostea dintre o Zână și un muritor. Zânele trebuiau să iubească doar Spiriduși. De aceea le părea rău

Eugen Vlad Pârău

Zânei Zorina și lui Doru. Ei, totuși, prinseseră din suflul vântului de primăvară fiorul dragostei.

Îată că, într-o zi, Regina-Zânelor-de-sub-Pământ se îmbolnăvi grav și nici o Zână nu știu vreun farmec care să o însănătoșească.

Atunci, Doru își dori să încerce și el să o vindece pe Regina-Zânelor-de-sub-Pământ. Se duse în odaia unde păștea măgărușul și îi spuse:

-Urecheatule, Regina s-a îmbolnăvit grav și nici o Zână n-a găsit vreun leac care să-i redea sănătatea. Eu vreau s-o ajut. Te rog, spune-mi cum să fac.

-Doru, să știi că leacul Reginei este doar Apa-Tămăduirii ce curge numai în țâșnitoarea din curtea palatului Dragonului. Cum se lasă seara, furișează-te la ascensor și urcă în Poiana Trifoiului-cu-nouă-foi. Du-te până în apropiere de palatul Dragonului. Va trebui să cunoști și să cânți Doina-Albinelor, pe care, de altfel, ai auzit-o de la Mama-Matcă într-una din odăile acestei minunate lumi a Zânelor-de-sub-Pământ. Atunci te vei transforma într-o albină. Apoi vei zbura peste zidurile palatului, vei ajunge în curtea lui și vei lua în gălețușa pentru miere din Apa-Tămăduirii. Astfel te vei întoarce și o vei însănătoși pe Regină.

-Îți mulțumesc, Urecheatule, spuse Doru.

Când veni seara, se furișă la ascensor și urcă Pe Tărâmul Celălalt În Poiana Trifoiului-cu-patru-foi. Era întuneric, lună plină, greierii cântau dulce, iar Doru, fără să vrea, adormi.

Avu un vis:

“Se făcea că erau doi bunici: pe bunică o chema Silvia, pe bunic, Dorel. Ei aveau două nepoțele, Sandra și Bianca. Fetele, pe lângă faptul că aveau un cățeluș,

Gipsy, mai creșteau și niște hamsteri -văzuse și Doru așa ceva în odăile lumii Zânelor-de-sub-Pământ. Hamsterilor le plăcea să se urce pe perdea. În camera Sandrei și Biancăi, se pripășiseră doi șoricei și nimeni nu știa de ei. Într-o seară, pe când se pregăteau de culcare, bunicii și fetele văzură perdeaua mișcându-se. Merseră la cușca hamsterilor, crezând că aceștia scăpaseră, dar ei erau înăuntru. Atunci au privit mai cu atenție perdeaua și au observat pe cei doi șoricei cățărându-se la fel ca hamsterii. Văzându-se descoperiți, cei doi șoricuți fugiră spre cămară, iar Sandra, urmărindu-i, le găsi ascunzătoarea. A doua zi, bunicul Dorel se înarmă cu un borcan și porni să prindă pe obraznicii de șoareci. Unul fugi spre grădină și nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Pe celălalt îl duse la târg, unde putea găsi mâncare din belșug. După ce mai colindă puțin prin târg, bunicul Dorel vru să se întoarcă. Dar îl văzu pe șoricel așteptându-l ca să fie dus înapoi în cămară. Pesemne, șoarecele nu se acomodase cu viața în acel loc. Oricum, acolo fu lăsat.”

După aceea, Doru visă chipul Urecheatului și pe loc se trezi. Sări în picioare. Noaptea încă nu se terminase, așa că flăcăul cântă Doina Albinelor auzită de la Mama-Mată. Se făcu albinuță și zbură spre palatul Dragonului, aterizând în curtea sa. Își umplu găletușa de miere cu Apa-Tămăduirii, apoi zbură spre Poiana-Trifoiului-cu-nouă-foi, descântă Doina-Albinelor și, făcându-se iar om, văzu că are în mână o cană plină cu Apa-Tămăduirii. Intră în tulpina Trifoiului-cât-un-Om, ajunse cu ascensorul în Lumea-Zânelor-de-sub-Pământ și se duse direct la Regină. Îi spuse:

Eugen Vlad Pârău

-Înalt-prea-Zâna dumneavoastră, eu, Doru, am adus leacul care vă va însănătoși.

Apoi o atinse cu Apa-Tămăduirii și aceasta se însănătoși ca prin minune.

-Cum să te răsplătesc, Doru? îl întrebă Regina-Zânelor-de-sub-Pământ.

-Înalt-prea-Zâna dumneavoastră, aș dori să mă transformați în Spiriduș pentru a putea să îmi dați mâna Zânei-Zorina.

-Așa să fie, spuse Regina.

Pe dată, Doru se trezi Spiriduș. Se duse să o vestească pe Zâna-Zorina carea se bucură nespus de mult. Se duseră să îl caute pe măgăruș în odaia cu trifoi de păscut pentru a-i mulțumi. Dar îl găsiră mort. Desigur că murise de emoția nopții în care voinicul se dusese după Apa-Tămăduirii. Atunci, Doru-Spiriduș suflă asupra Urecheatului care învie pe loc. De bucurie că-și revede stăpânul, acesta se transformă pe loc într-un Măgăruș-spiriduș. Poate v-ați închipuit că Urechilă a fost invitatul special la nunta lui Doru cu Zâna-Zorina care dură cât un capăt de veșnicie.

Apoi trăiră cu toții fericiți

Și chiar astăzi mai sunt
În Lumea-Zânelor-de-sub-Pământ,
Pe Tărâmul Celălalt,
Sub Poiana-Trifoiului-cu-nouă-foi și-un
brad.
Eu am încălecat pe-o luntre
Și m-am întors din acea lume,
Vouă de v-am povestit

Tot ce eu am auzit.
Deseară voi mai veni
Cu povești pentru copii!!!

3 septembrie 2000, Brașov

POVESTEA BĂTRÂNULUI FAR, A NEGUREI ȘI A NEGUROAIEI

Voi, copii, știți ce este acela un far? Sigur, veți crede că vorbesc despre farul de la autobuz, care se aprinde noaptea, sau pe ceață. Nu. Farul despre care vă voi povesti eu este un far maritim, un turn înalt, așezat de obicei pe insule sau platforme plutitoare, care trimite noaptea ori pe ceață, o lumină mare spre larg, ce este un semnal pentru marinari că în apropiere se găsește uscat și un semn după care ei se pot ghida.

Era spre un apus. Pescăruși zburau țipând în toate părțile. Soarele cel roșu lumina atât de frumos... Și se auzea freamătul deslușit al mării... Iată ce-și spuneau Marea și Farul:

-Ce frumos se oglindește în valurile tale acest blând apus de soare, Mare!

-Dar de-abia aștept ca razele luminii tale, Farule, să se reflecteze în valul meu de noapte... Când va veni buna noastră prințesă Negura, stăpâna acestei mări, adică stăpâna mea...

-Mi-e drag s-o slujesc, zicea Farul, în timpul nopții sale să-mprăștii lumină. Cât de bună este prințesa

Eugen Vlad Pârău

Negura, atât de bună, încât m-a ales pe mine slujitorul ei, ca nu cumva marinarilor să li se-ntâmples ceva rău pe timpul întinericului său, să le călăuzesc eu drumul cu lumina mea! Cât de grijulie poate să fie prințesa noastră Negura!

-Dar cât de rea, adăugă Marea, este prințesa cea nesuferită, Neguroaia. Are fața rânjind, plină de hidoșenie, îmbrobodită cu o maramă neagră, cu o bluză închisă, jumătate tricou, jumătate bluză, și cu o fustă atârând ca o nălucire de stafie, fustă pe jumătate fustă și pe jumătate pantaloni, cât de rea și urâtă poate fi prințesa Zgripturoaică Neguroaia!

-Nici nu vreau să mă gândesc la Neguroaia, spuse Farul, pentru că ea își are împărăția pe o mare înghețată, pe la Polul Nord, pe când buna noastră prințesă Negura își are împărăția pe o mare liniștită, într-o insulă plină de pace, cu un slujitor Far bătrân, adică eu.

Apoi Marea și Farul tăcură, deoarece soarele apusese și buna prințesă Negura se întorcea din Cosmos pentru a aduce noaptea și somnul pământenilor.

Uitasem să vă spun că Negura cea bună mai avea slujitor pe Buhu, o bufniță bătrână și înțeleaptă, care își făcuse cuibul pe acoperișul bătrânului Far și care era o pasăre fermecată, pentru că în timpul nopții, când bufnițele sunt treze, ea putea să vadă totul până la capătul pământului.

Și Marea, și Farul, și Buhu, toți îi ieșiră în întâmpinare bunei prințese Negura. Dar, deodată, o răceală, tot și tot mai mult se ivea și creștea. Nimeni nu știa care este pricina acestei răceli, acestui frig și vânt.

-Buhu, rugă prințesa Negura pe bufniță, ia vezi tu și privește până la capătul Pământului și spune-mi, ce se vede?

Buhu privi cu atenție și scoase un țipăt de groază:

-O, nu, buna noastră prințesă Negura, prințesa Zgripturoaică Neguroaia vine călare pe tunete și fulgere spre noi!

Nici nu termină bufnița bine de spus și Neguroaia se și ivi. Ea îi vorbi bunei prințese Negura:

-Ha! Ha! Ha! Neisprăvito! Cum de-ai îndrăznit să-mi iei “frumosul” și “nobilul” meu nume de Negură sau Neguroaie și să ți-l pui ție?! Ai să plătești înfiorător de mult!!! Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!

Apoi Neguroaia se făcu nevăzută, fiindcă Farul luminează atât de tare, încât întunecata nu mai suportă și plecă.

Nu mult după aceea, prințesa cea bună Negura fu răpită de un Zmeu foarte rău. Noroc că ea oprise pe Lună, de unde aduce nopțile, întuneric pentru încă patru săptămâni. Deci oamenii nu sufereau încă din cauza lipsei prințesei Negura, dar în curând puteau chiar muri, fiindcă nu mai este cine să le aducă întunericul.

În prima seară, Farul, Marea și Buhu ținură sfat:

-Sunt sigur că Neguroaia-Zgripturoaica a plănuțit cu Zmeul răpirea bunei noastre prințese. Ce nelegiuită poate fi!!! Nu se gândește la bieții oameni?! Desigur, la Polul Nord, la ea, ține întuneric cât vrea, dar aici? Sărmanii oameni!!! zise Farul disperat.

-Ei, să nu ne mai plângem, că nu rezolvăm nimic! fremătă Marea. Ce e de făcut, cum o s-o aducem înapoi pe prințesa noastră Negura?

Păi, nu e totul pierdut, socoti Buhu. Eu, cu privirea mea care vede până la capătul Pământului, voi cerceta cam în ce parte a lumii este împărăția Zmeului. Apoi, lăsați pe mine! Pe malul celălalt al tău, dragă Mare, cunosc eu un voinic care este foarte puternic și care ar putea s-o ajute pe buna noastră prințesă Negura. Chiar acuma zbor ca să vorbesc cu voinicul Tăiș-de-Sabie.

În acea noapte, cumătra Buhu zbură peste Mare, vorbi cu voinicul Tăiș-de-Sabie, apoi se duse tocmai la capătul pământului, unde se afla castelul Zmeului, o trezi pe prințesa Negura și îi spuse:

-Am vorbit cu voinicul Tăiș-de-Sabie să vină să te salveze din ghearele Zmeului, înainte de a fi prea târziu.

-Slavă Domnului că voi putea reda pământenilor somnul și întunericul! Dragă Buhu, trimite-i voinicului din partea mea acest medalion din piatră scumpă care, dacă îl va purta, Zgripturoaica Neguroaia nu va avea nici o putere asupra lui, fiindcă eu mă aflu aici doar din cauza Neguroaiei. Și mai dă-i și acest paloș, cu ajutorul căruia sigur îl va învinge pe Zmeu, fiind un paloș fermecat.

-Așa voi face, bună prințesă Negura, răspunse Buhu.

-Îți mulțumesc, Buhu!

Apoi, bufnița zbură, duse lui Tăiș-de-Sabie medalionul și paloșul de la prințesă, iar în aceeași noapte se află la cuibul său de pe acoperișul bătrânului Far.

În zorii zilei, Tăiș-de-Sabie se înarmă la gât cu medalionul care îl apără de relele puteri ale prințesei Zgripturoaică Neguroaia, și cu paloșul fermecat, își luă o trăistuță cu merinde, și porni la drum. După lungi călătorii pline de peripeții, ajunse la palatul Zmeului celui rău. Creatura dormea.

Întră Tăiș-de-Sabie pe nesimțite în turnul unde era închisă buna prințesă Negura și dintr-o mișcare rupse cu paloșul toate zăbrelele. Dar cum o văzu, o și îndrăgi. Și ea la fel. Buzele lor se uniră într-un sărut și coborâră din turn făgăduindu-și iubire veșnică.

Toate ar fi fost bune dacă Lighioana nu s-ar fi trezit între timp. Cum îl văzu pe Tăiș-de-Sabie și pe buna prințesă liberă, se și năpusti asupra voinicului. Negura, ca să-l ajute pe salvatorul său, aduse imediat întuneric în împărăția Zmeului. De ciudă că nu-l mai zărește pe Tăiș-de-sabie, Balaurul urla de se cutremurau munții și vuia ca o locomotivă. Tăiș-de-Sabie merse călăuzit de țipetele lui, ajunsese în preajma sa și îl străpunse cu paloșul fermecat.

Apoi Negura, prințesa cea bună, alături de dragul ei Tăiș-de-Sabie, cerură baghetei fermecate să ducă pe lună întuneric pentru încă șaiszeci de nopți, cât va dura luna lor de miere.

Și plecară împreună spre Insula unde îi așteptau Farul, Marea și Buhu.

Dar, dornici să ajungă acolo cât mai repede, o luară pe scurtătură. Și scurtătura trecea pe la Polul Nord, țara nelegiuitei prințese Zgripturoaică Neguroaia.

Aceasta, văzând-o pe prințesa cea bună Negura eliberată, să turbeze de mânie, nu alta. Iar când observă că nu se poate răzbuna pe flăcău că o salvase pe Negura din ghearele Zmeului, supărându-se că nu se poate răzbuna pe el cu ajutorul puterilor sale vrăjite, se repezi asupra lui cu gând să-l lege de mâini și de picioare pe o bucată mare de gheață, lăsându-l pradă urșilor polari.

Buna prințesă Negura sări să-l apere.

-Ce drept ai tu să-i faci vreun rău?

-Dar tu să-mi împrumuți numele fără voia mea?! Ai să-mi plătești!

Și spunând acestea, solomoni câteva cuvinte. Pe dată, prințesa cea bună Negura se trezi închisă într-un ghețar imens.

Lui Tăiș-de-Sabie i se rupse o bucată din inimă, dar avu puterea să alerge cât mai repede, rugând arzător în gând pe medalion să-l ajute să meargă cât mai degrabă pe Insula Farului, scăpând astfel de răutatea prințesei Zgripturoaică Neguroaia.

Dorința i se împlini.

Și, cum se înnoptase, spuse cu lacrimi în ochi lui Buhu, Farului și Mării toate cele întâmplare.

-Ce bine că Negura a fost inspirată să trimită pe lună întuneric pentru încă șaiszeci de nopți, cât zicea ea că va dura luna noastră de miere! suspină voinicul. Trebuie să facem ceva în acest răstimp ca să o salvăm, căci altfel omenirea va rămâne fără somnul și întunericul nopții, iar oamenii vor munci noaptea la fel ca ziua și vor muri de oboseală!

-Ar trebui să dezghețăm acea bucată de gheață în care este închisă buna noastră prințesă Negura, își dădu cu presupusul Buhu.

-Dar cum? înrebă Farul.

-Foarte simplu, gândi Marea. În apele mele trăiește delfinul Ochelari cu Nasu-n Cărți, un delfin foarte înțelept, care are Lupa Măririi și Cristalul Căldurii. Dacă am adăuga lupa și cristalul celor din turnul Farului și am aprinde felinarul, lumina acestuia ar fi atât de puternică și de caldă, încât va ajunge până la Polul Nord, împărăția prințesei Zgripturoaică Neguroaia, și va topi gheața în care se află închisă buna prințesă Negura.

-Dacă este vorba să mă duc să cer eu această lupă și cristalul fermecat de la Delfinul Ochelari cu Nasu-n Cărți, răspunse Tăiș-de-Sabie, chiar acuma o fac.

Se afundă deci în valurile Mării. Trecu mai întâi de Pădurea Plantelor Acvaticice, apoi Ajunse în Apele Delfinilor, unde trăiesc numai delfini. Rugă pe unul dintre ei să îl ducă la Înteleptul Ochelari cu Nasu-n Cărți.

Când ajunse la el, mulțumi celui care l-a adus și îi spuse lui Ochelari cu Nasu-n Cărți ce i s-a întâmplat, rugându-l să îi dăruiască Lupa Măririi și Cristalul Căldurii. Ochelari cu Nasu-n Cărți îi spuse, zâmbind:

-Dacă n-ar fi fost vorba despre buna noastră prințesă Negura pe care toți o îndrăgim, chiar că ți-aș cere recompensă pentru ce îți dau! Poftim!

Și îi întinse voinicului obiectele cerute. Tăiș-de-Sabie îi mulțumi cum știu mai frumos Delfinului Ochelari cu Nasu-n căți și într-o clipă ajunse în turnul Farului.

Acolo puseră printre celelalte lupe și Lupa Măririi cu Cristalul Căldurii.

Buhu aprinse felinarul.

Lumina cea mare și caldă răzbătu până la Polul Nord, împărăția nelegiuitei prințese Zgripturoaică Neguroaia, și topi bucata de gheață în care era închisă buna prințesă Negura. Zgripturoaica se îneacă în valurile create de topirea acelui ghețar, iar buna prințesă Negura zbură până în Insula Farului. Buzele lui Tăiș-de-Sabie și ale Negurei se uniră într-un al doilea lung sărut. Apoi, subiectul discuției a fost doar nunta.

-Tăiș-de-Sabie, spuse Negura, tu ești om și noaptea dormi... Eu sunt Zâna-care-aduce-Întunericul sau buna prințesă Negura, care numai noaptea e pe Pământ, din

Eugen Vlad Pârău

frumoasa Insulă a Farului, împrăștiind somnul și
întunericul în întreaga lume. Tu ziua ești treaz, când eu
mă aflu într-un abis din infinit. Așa că, pentru a fi
posibilă nunta, va trebui să te prefac într-o stea, care să
strălucească de iubire pe cer noaptea doar, când e
menirea mea pe Pământ.

Tăiș-de-Sabie acceptă, unindu-se cei doi într-un
nou sărut.

Și înc-o stea apăru pe cer, lucind de dragoste, cu
numele Luceafăr de lucire sau cu numele Tăiș-de-
Sabie...

Și au trăit toți fericiți,
Până-n anii îmbătrâniți;
Luceafărul și Negura-s și-acum,
Toți mai trăiesc,că altfel cum?
Iar orice marinar
Știe de-o Insulă cu Far
În care-atâtea se-ntâmplară.
Eu am încălecat pe-o șa
Că asta e povestea mea,
Am aterizat
Pe un pat
Și-n noapte,negură
M-am culcat.
Trăiască cine ascultă,
Și cine spune,
C-am încălecat pe o lingură scurtă,
Fiindcă basmu-i o minune!

14 februarie 2000, Brașov

POVESTEA LANULUI DE GRÂU

Din lanurile mari de grâu,
A fost numai o dată,
Când mândra mare era râu,
O poveste nevisată,
Giuvaeră nestemată,
Pentru voi, copiii mei,
Numai Zâne, numai Zmei!!!

A fost odată o șleată de pisici rele, rele, rele! Și mustăcioasee... Făceau prăpăd în rândul șoarecilor. Nemiloase, crude. Nimeni nu le iubea. Bieților șoricei le era frică să mai iasă din căsuță. Așa ceva nu mai văzuse neam de neamul lor.

Și chiar ar fi murit bieții șoricuți, dacă unuia dintre ei nu i-ar fi venit o idee:

-Fraților, nu-i drept ce ni se-ntâmplă. Trebuie să mergem la Zâna Șoriceilor să reclamăm pe mustăcioasele rele pisici.

Zis și făcut. Când pisicile cele mustăcioase dormeau mai bine, ieși din gaură un șoricel în vârful cozii, să nu facă zgomot. Și se duse direct la Zâna Șoriceilor.

-Zână, noi avem colea
O șleată de cotoi sadea,

Mustăcioși și foarte răi,
Dau năvală pe la noi
De ne uşurează-ndată
Trecerea pe lumea-ailaltă!
Te rugăm acuma toți fierbinte,
Scapă-ne de cei cotoi care ne cred
merinde!

Atunci Zâna, înduioșată, repede le transformă pe pisicile mustăcioase într-un lan de grâu. Și știți voi că firul de grâu, pe lângă spice, are niște mustăți -un fel de mustăți- , provenite de la foștii cotoi.

Iar, ca să nu credeți că șoriciei nu știu să se răzbune pe relele pisici mustăcioase, cine credeți voi că sunt primii clienți într-un hambar de grâu? Desigur, șoarecii!

Și am alunecat ca pe un tobogan pe
coada de lulea,
De-am venit acuma fuga și ți-am spus-o
dumneata,
Una adevărată, ca ziua de mâine,
Din lanul de grâu sau din moara de
pâine!!!

16 iunie 2000, Brașov

DE CE COCOȘII NU FAC OUĂ?

Eugen Vlad Pârău

Și cocoșul, biet erou, blestemând ceasul în care clocit-a acest ou, s-a jurat pe creasta lui că nu va mai face ouă, și nici pui!!!

13 septembrie 1999, Brașov

PALATUL BÂNTUIT

Nu o să începem cu “A fost odată ca niciodată”, căci această poveste nu este o poveste ca toate celelalte. Această poveste este, de fapt, “visul” meu de azi-noapte, pe care sunt dornic să vi-l împărtășesc:

Se făcea că intru eu într-un palat învăluit de noapte și ceață. Acolo erau multe fantome, care mă înspăimântau prin sunetele și purtările lor. Eu le-am spus:

-Mie mi-e frică de voi, și numai când mă gândesc, mi se face părul măciucă!

Atunci nu au mai fost așa de înspăimântătoare și ne-am împrietenit. Eram în partea de jos a castelului, la intrare, lângă o fantomă care la viața ei păzise acel palat și care era foarte bătrână. Mai erau două fantome-bărbați care și ei, în trecut, făcuseră de pază.

De la ei am auzit că în partea de sus locuiește Regele Ferdinand care acum e în ședință. Bineînțeles că aceștia muriseră demult și doar puterea unui blestem îi mai ținea pe pământ, ca stafii cu chip de om.

Tot de la paznicii fantomă am aflat că în acel palat bântuit, întâmplările stafiilor se repetă din doi în doi ani. Astfel documentat, am întrebat-o pe bătrâna ce făcuse în trecut de pază:

-Și n-ai vrea să-ți odihnești oasele în pământ, scăpând de acest blestem care nu-ți dă liniște și împăcare în pământul din care toți ne tragem?

-Aș vrea eu, dar cine să ne scape?

-Păi eu aș putea. Cunosc niște rugăciuni care scapă de vrăji și de blesteme pe oricine le citește. Să nădăjduim că Bunul Dumnezeu se va îndura de voi și vă va da liniște și somnul cel de veci, să ajungeți cu sufletul în cer și să nu mai fiți fantome!

Citesc apoi prima rugăciune, dar, deocamdată, nu se întâmplă nimic. Le spun apoi pe dinafară o parte din cea de-a doua și, când să ridic ochii, în locul ceții și nopții era lumină, iar acele suflete fără de liniște, ia-le de unde nu-s. În locul bătrânei stafii, nu mai era decât o sapă veche și-n jurul ei, iarbă. Pesemne că le mântuise Dumnezeu de blestem, iar sufletele lor se odihneau în cer, oasele, în pământ.

După aceea, intru și în partea de sus a castelului, unde se afla Regele Ferdinand. Aici, încă nu fuseseră scăpate spiritele. Era ceață, întuneric. Mai întâi, întâlnesc niște duhuri care, la început au părut fioroase. Ele strigau:

-Ajutor, ajutor! Eliberează-ne și pe noi de blestem!

Apoi pătrund într-o încăpere, unde Regele Ferdinand era în ședință de guvern. După ce îmi cer scuze că îl deranjez, îi zic că am venit să îi scot pe toți de sub stăpânirea aceluia blestem prin spunerea a două rugăciuni speciale. Ferdinand se ridică și îmi spune:

-Bine, fă ce știi!

Și ieși din sală.

Înainte de a începe cu rugile salvatoare, mă adresez unuia din spiritele prezente la ședință:

Eugen Vlad Pârău

-După ce eu voi executa acest "ritual", sufletele voastre vor ajunge în ceruri, iar trupurile se vor odihni în pământ .Când veți fi acolo, sus, după nori, te rog, spune-i Regelui Ferdinand că eu am învățat la istorie despre el și îl apreciez foarte mult. Știu că a domnit între 1914-1927. Îi port toată stima.

-Bine, așa voi face.

Atunci încep a spune cele două rugăciuni salvatoare care înfrâng blestemele și farmecele. Când mă uit în jur, nimeni, nicăieri. Acea cameră se transformase într-o sală modernă cu calculatoare, semn că Bunul Dumnezeu le primise sufletele în cer.

După aceasta, m-am trezit și, ca să nu-mi uit minunatul "vis" , l-am așternut repede pe hârtie. Să mă credeți că eu, cu adevărat am "visat" ce v-am povestit!

16 iunie 2000, Brașov

POVESTEA URIAȘULUI CELUI RĂU

A fost odată
Ca năzărind,
Și uriașii pe pământ
Erau prea mulți deodată!
Ei se-ntâlneau în răspântii
De făceau multe năzbâtii.

A fost odată un zevzec de uriaș care era atât de înfumurat, că ajunsese cu capul până-n nori. Și, cum

uriașul nostru era un mâncău și jumătate, avea drept bucate nori prăjiți cu garnitură de raze tocate. Vă închipuiți că mânca foarte mult. Tot înfulecând, ajunsese să nu mai fie pe cer neam de nori, iar pe pământ, neam de recoltă, deci secetă cumplită.

Împăratul acestor ființe cerești era foc de mâniat. Îl blestemă pe uriaș să împietrească și nici unul din supușii săi, norii, să nu mai pătimească de pe urma groazniciei creaturi.

Și uriașul împietri pe dată. Se transformă într-un munte. Pe crestele lui, norii poposeau în zbor, iar uriașul împietrit își lingea buzele, dar nimic nu putea să facă. Uitasem să vă spun că pe atunci nu existau munți. El a fost primul munte de pe pământ.

Iar Dumnezeu îi trimise împietritului, într-o primăvară, un tovarăș de suferință: pe Baba-Dochia, care se pietrifică și ea de-atâta ger.

Și să țineți minte, copii, cum au apărut munții în lume,

Ca să pot liniștit încăleca
Pe tradiționala șa,
Să mă mai duc
Povești să vă aduc!!!

16 iunie 2000, Brașov

MOȘNEAGUL CU BRETELE

A fost odată ca niciodată,
Că de n-ar fi, nu s-ar povesti.
Mai ieri a fost, să știi,
Doar pentru copii.

Voi îl cunoașteți pe Moșnegul cu bretele? Așa l-am numit eu pe troleibuzul de pe linia “zece”, în glumă. Bietul moșnegel, cu toiegel, cam alene mergea în dimineața în care ne-am împrietenit. Avea niște gene stufoase și ochelari prăfuiți, o barbă lungă și, nelipsite bretele, captatorii. M-a luat în spate, că trebuia să merg să fac o injecție ce mi-o pricinuisse un amic de-al meu patruped, care mă mușcase fără nici o remușcare (cu stăpânul lângă el).

-Ce mai faci, Moș Bretea,
Unde te plimbi dumneata?
Să mă iei și pe mine
Că vin cu tine!

-Bine fac, copilul moșului, da-s cam bătrân și merg cam greu. He! He! În tinerețe eram și eu zmeu-paraleu. Da' timpul trece și barba mea crește.

Din vorbă în vorbă, am ajuns unde trebuia să cobor.

-Pa, Moș Bretea! Pa!

-Numai bine, fecioraș!

Și Breteluță al meu se îndepărtă agale din drum și până-n cale...

Când m-am întors eu de la injecție, aștept ce aștept în stație și, nimic. Nu vine nici un troleu. Mă duc pe jos la capăt și-l întâlnesc pe Moș Breteluță plângând:

-De-acum m-au concediat. Vor pune pe altul mai tânăr, deci mai bun ca mine, iar eu voi rugini aici.

Și-și scoase o batistă să-și ștergă lacrimile.

-Lasă, Moș Breteluță, că te iau eu la mine acasă! i-am spus.

O licărire de bucurie străluci în sufletul bătrânului troleibuz. Mă luă și ne îndreptarăm spre casă. De-acum, Moș Breteluță îmi era cel mai bun prieten. Cu el făceam temele, cu el glumeam, el mă ducea la școală. Ne înțelegeam perfect.

Dar, într-o zi, tovarășul meu își aminti de vechea lui meserie.

-Aș vrea să fiu cel mai bun troleu, nimeni să nu mă-ntreacă, aș vrea să fiu ca-n tinerețe și să muncesc din nou pe la capăt de linie ca altădată.

-Pentru asta trebuie să le-arăți tuturor că tu ești cel mai bun troleibuz. Și ca să fii cel mai bun, motorul tău are nevoie de apă vie, care se aduce doar de la Zâna Captatorilor. Apoi, când vei fi ca-n tinerețele tale, când mă vei duce la școală, vei arăta tot ce poți și toată viteza ta. Văzându-te, foștii tăi colegi te vor admira și te vor chema printre ei.

-Bună idee! afirmă Moș Breteluță.

Amândoi cântarăm Imnul Captatorilor. Deodată, Zâna Captatorilor apăru și îl atinse pe Moș Breteluță cu apa vie. În fața mea apăru Breteluță cel Tânăr, mai puternic ca niciodată. Și-apoi, când mă duse Breteluță la școală de își arătă toate calitățile sale, colegii lui, celelalte troleibuze, îl chemară printre ei.

Eugen Vlad Pârău

Și aveau mare dreptate, fiindcă la prietenul meu troleu scaunele de pluș, netăiate, te îmbiau să te așezi, vopseaua cea nezgâriată îți făcea cu ochiul, ventilatoare răcoroase îți spuneau că nu trebuie să-ți pese de caniculă. Calorifere calde îți șopteau iarna că nu trebuie să te temi de ger, bomboanele cele mai bune îți ziceau să te simți ca acasă.

Controlori ultra-electronici te poșteau să mergi gratuit cu super troleul copiilor!

Infernul zgomotelor nu pătrundea de nici un fel.

Dacă nu credeți, când urcați în troleul de pe linia “zece” să-l întrebați pe el, care, s-a făcut performant și bun.

După această întâmplare, să nu carecumva să nu fiți siguri că Breteluță nu a încetat să îmi mai fie prieten sau că el a încetat să mă mai ducă la școală!

Eu v-am spus acum de soare,
De nectarul dintr-o floare,
De trolee foarte bune
Și despre toate din lume,
Dar, uitasem să vă spun
Că m-am oprit puțin pe-un fum,
Să mai treacă înc-o zi,
Iar apoi voi mai veni
Chiar atunci când nu gândești
Cu milioane de povești!!!

15 iunie 2000, Brașov

POVESTEA BĂTRÂNULUI NUC

În vremea aceea, trăia un nuc bătrân. Fiecare toamnă aducea copiilor multe nuci pe care ei le culegeau și le mâncau.

Într-o toamnă, din nuc căzu o nucă mare cât un ou și se sparse. Din ea ieși un pitic care rămase prietenul micuților. El se urca în nuc și le împărțea nucile, el le spunea povești seara, el le era cel mai bun prieten.

În ceilalți ani, tot mai mulți pitici se născură din mai multe nuci cât ouăle. Ei deveniră amicii copiilor.

Într-o zi, îi duseră pe prichindei pe Lună, unde creșteau o mulțime de nuci și erau o mulțime de pitici. Fiecare copil a ales pentru el câte unul. Apoi s-au întors pe Pământ.

Dar piticoții, ca să aibă mititeii somnul dulce, s-au urcat pe cer cu felinare sub braț, să le lumineze chipul adormit. Au fost numiți stele. De aceea se spune că fiecare om, dar mai ales fiecare copilaș are steaua lui!

Și-am încălecat pe-o stea
De v-am spus povestea mea
Care sper că v-a plăcut,
Iar apoi am dispărut,
De stele mânat,
Să v-aduc povești îndat'!!!

16 iunie 2000, Brașov

O POVESTE DESPRE NIȘTE OCHELARI

A fost odată, cum nu mai este,
A fost odată, o poveste:

Au fost odată doi copilași, un băiețel și o fetiță, care trăiau cu bunicii lor într-o poieniță plină de flori îmbătătoare, de păpădii, de trifoi și de iarbă. Copiii erau cei mai fericiți: o căsuță de lemn, fantastică, pe care și-o imaginau ca pe un palat, niște bunici buni, o poieniță plină de flori, într-o pădure răcoroasă. Se puteau juca, puteau culege flori, puteau dormi prin amezițoarele căpițe de fân.

Într-o zi, fetița, cum culegea flori, găsi în iarbă niște ochelari cu rame de azur, iar pe rame, erau niște aripioare. Dădu fuga la băiat, care dormea la soare în fân, îl trezi și-i zise:

-Marinuș, uite ce-am găsit! Ce să facem cu ei?

-Ce ochelari frumoși! Unde i-ai găsit, Andreea?

-În iarbă.

-Trebuie să-i ducem bunicului! Tare s-ar bucura!

-Hai!

Și intrară în casă.

-Bunicule, uite ce ți-am adus! Îți place?

-Ho, ho, dragii mei! Mulțumesc! Cum să nu-mi placă? Uitați, drept mulțumire, o să vă citesc o poveste!

Și, vrând să le citească povestea, își puse noii ochelari pe nas. Aripile de pe ramele lor începură să zboare. Zburau ochelarii! Zbura și bunicul! Nepoții și bunica, aflați lângă bunic, se făcură file din cartea de basme. Bunicul o apucă repede și zbură, și zbură, până în Împărăția Norilor. Acolo se trezi cum se trezește un om pe Tărâmul Celălalt. Dar n-apucă să zică “Pâs!” că și adormi. Pasămite, Împăratul Norilor îl văzu pe bătrân, dar văzu și ochelarii, care erau ai Măriei Sale și pe care îi pierduse o dată, pe când se plimba pe cer. Îi luă și îi înlocui cu alții obișnuiți. Când se deșteptă bunicul, cu tot cu cartea de povești, se trezi în Temnița Supremă a Norilor.

-De ce m-ați închis? Ce am făcut? întrebă el.

-Împăratul Norilor nu acceptă ca un pământean să-i poarte ochelarii și e foarte supărat pe tine, i se răspunse de către paznicii temniței (care erau și ei tot nori) .

-Care ochelari? întrebă bunicul.

-Cei cu care ai zburat până aici, i se răspunse.

-Aaaaa! De la ei mi se trage beleaua?!

-Întocmai.

Nici nu-și sfârșiră vorbele, că nepoții și bunicuța ieșiră din cartea de povești.

-Bunicule, până vom ieși din această închisoare, citește-ne povești! se rugară copiii.

Și le citi bunicul, și le citi, și iar le citi, iar lor le plăcea și chiar și bătrânului îi plăcea. Dar, până la urmă, cartea se termină.

-Bunicule, citește-ne o poveste! se rugară copiii.

-Nu mai sunt, le răspunse.

-Fă tu una! spuseră ei.

Și bătrânul începu a face o poveste care suna cam așa:

“A fost odată, și numai odată, că dacă nu era chiar odată, ar mai fi fost o dată. Am fost odată noi.

Și uite așa am ajuns aici, cu ochelarii pe care voi i-ați găsit în iarbă. Ce buni sunt norii că au dat ploaie în poienița ca să crească florile! Dar poienița a rămas fără stăpân. Și este pe pământ Cotoroața Deșerturilor care vrea să prefacă toată pădurea într-un deșert pe deasupra căruia neam de nor să nu treacă. Nici flori nu vor mai fi. Dar cotoroața se teme de oameni. Iar noi nu mai suntem acolo, deci nu putem salva pădurea. Dacă lucrurile vor rămâne tot așa, peste frumoasa pădure nu se vor mai plimba norii, ci va fi doar deșert. Asta-i istoria noastră, dragă Marinuș și Andreea. Povestea noastră este mai frumoasă decât toate poveștile.

Să vă zic, sau n-are rost,
Că povestea asta-a fot?!”

Dar, când bunicul spunea povestea, și paznicii nori o ascultară. Și le plăcu foarte mult. Ei o spuseră altor nori, cărora le plăcu și lor. Și tot așa, ajunse zvonul la Împăratul Norilor. Auzind că cei închiși au făcut o poveste foarte frumoasă, îi chemă la dânsul să i-o spună și lui. Și bătrânul i-o zise. Ascultând povestea atent, Împăratul Norilor realizează cât de important este ca acești oameni să fie pe pământ, pentru a salva pădurea de Cotoroața Deșerturilor.

Deci, chemă la el un nor călător și-i ceru să-i ducă pe bunic, bunică, pe Marinuș și Andreea, în poienița lor scumpă, plină de flori.

Totul e bine, când se termină cu bine. Bunicii iarăși au început să trebăluiască prin casă, Andreea a fugit să

culeagă flori, iar Marinuș s-a lungit în fân să tragă un pui de somn pe cinste. Și parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și-am prins un nor de coada sa,
De v-am spus povestea mea,
Și v-am spus-o uite-așa,
Exact cum a fost ea.
Zbor acuma pe fereastră
Și fug în lumea toată, cu zborul de
fantasm,
Să vă mai aduc un basm!

17 mai 2000, Brașov

BRĂDUȚUL ÎN “ȚARA URIAȘILOR”

Nu știi dacă a fost realitate sau un simplu vis. Dar această întâmplare mi-a rămas întipărită în minte

Se făcea că stăteam pe bancă într-un parc plin cu salcâmi. Era primăvară. Ei erau încărcăți de flori îmbătătoare. O mireasmă suavă plutea peste tot. Și-n fața mea, salcâmi și iar salcâmi. Mi-am lăsat capul pe spate ca să privesc la florile din cel de deasupra băncii pe care mă așezasem, la împletirea motivelor albe cu frunze și cu razele soarelui. Simțeam mireasmă de salcâmi înfloriți și vedeam cum petale din floricelele acestora cădeau și îmi rămâneau prinse în păr. Și tot priveam, dus pe gânduri, la cel de deasupra mea.

Eugen Vlad Pârău

Petalele lunecau prin aer și-mi odihneau privirile. Mă vedeam cu rădăcină, crengi și ace. Ba aveam și un trunchi. Eram brad.

Mergeam la școala brazilor. Acolo, în clasa a cincea, am învățat la ora de biologie că, undeva în lume există brazi uriași, Sequoia. Scria în carte că arborele Sequoia atinge impresionanta vârstă de cinci mii de ani. Unii Sequoia au înălțimea de o sută cincizeci de metri și diametrul la bază de mai mult de doisprezece metri. Există două specii de Sequoia: Sequoia sempervirens sau Redwood (Lemn roșu) , crescând în California și în sudul Oregonului și despre care ne-a amintit lecția de limba engleză "HOLIDAY USA" din clasa a patra și Sequoia (Wellingtonia) gigantea.

Eu îmi doream foarte mult să întâlnesc un uriaș Sequoia gigantea. Între timp, a venit vacanța de vară. Cum mă hotărâsem să merg să văd și eu "Țara Uriașilor Brazi" , m-am dus să cer sfatul celui mai bătrân conifer din pădurea noastră. Aflând că nu știu în ce parte a lumii se găsesc arborii Sequoia, el mi-a spus că în cărțile vechi, din care învățase la vremea lui, scrie că într-o vale din pădurea noastră -și mi-a arătat în care parte e valea- se află un brad uriaș, Sequoia gigantea. A povestit că auzise despre dânsul că era foarte bătrân, trăia singur și îl năpădea urâtul. Apoi a adăugat că este o vale fermecată căreia îi zice "Țara Uriașilor" , întrucât au fost mai mulți brazi uriași, dar s-au răspândit în alte văi fermecate. Numai acela mai rămăsese în valea despre care îmi vorbea. Eu i-am mulțumit bătrânului conifer și am pornit la drum în căutarea lui Gigantea.

Am mers cale lungă. Până la urmă am ajuns într-un loc care era împrejmuț cu litere formate din raze de

soare. Erau scrise cu raze aurii de lumină două cuvinte: "ȚARA URIAȘILOR" . A trebuit să trec prin ele ca zorii prin grădină pentru a pătrunde în minunata vale a uriașului Sequoia. Într-adevăr, el era imens.

-Bună ziua, prea slăvite între brazi, Gigantea, m-am adresat sfios. Am venit să-ți țin de urât. Marele arbore se bucură nespuse de mult. Îmi vorbi ca unui fiu al său. Avea o voce blândă. Nu corespundea cu nimic din ce învățasem la școală despre el. Sprâncenele îi erau atât de lungi și de groase și barba o avea așa de mare, încât îi ajungeau până la pământ. Vă mărturisesc sincer că în viața mea de conifer nu văzusem asemenea minune: barba și sprâncenele lui Sequoia aveau rădăcină. Era atât de bătrân... Niște ochelari mari îi îngreunau nasul. Ramurile lui erau nemaipomenit de groase și de mari. Eu n-am mai văzut brad cu scorburi, însă el avea. Și în scorbura lui sălășluiau Zânele-Brazilor, care ieșeau afară numai noaptea, când bătrânul uriaș dormea buștean. Ele dănțuiau până aproape de zori, când intrau din nou în scorbură. Sequoia mi-a arătat că în sprâncenele și în barba lui erau zăgrăvite toate întâmplările vieții sale și mi-a dat să sorb din cupa plină cu seva vieții din care sorbise și el și de aceea trăise atât de mult timp și era atât de bătrân. Clasa a șasea, a șaptea și celelalte nu le-am mai făcut. Gigantea era o enciclopedie vie. În câteva zile, mă învățase tot ce este necesar să știu.

Când am împlinit douăzeci de ani, Tata Uriaș - astfel îi ziceam eu lui Sequoia, care îmi era ca un tată- a organizat o petrecere specială pentru mine, care a durat până noaptea târziu. A invitat și pe Zânele din scorbură, Zânele Brazilor, să danseze cu mine. Una dintre ele mi-a căzut dragă. Adevărul e că și eu i-am robit inima ei. De

Eugen Vlad Pârău

atunci, în fiecare seară, ne întâlneam să dansăm. Tata Uriaş a înţeles că noi ne iubeam. Peste doi ani, a urmat nunta noastră. Chiar Sequoia se îngrijise să ceară artificii cometelor zburdalnice pentru petrecere. Nu zic că de când păşisem în “Ţara Uriaşilor”, n-am avut apă destulă la rădăcini sau că pământul n-a fost fertil, dar acea zi a fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Pe ea o chema Zâna-de-vad-a-brazilor, iar eu îi ziceam Vădina. De atunci era dezlegată de vraja de a sta ziua în scorbură. Cât timp strălucea soarele pe cer, ea era cu mine, iar când luna de var împrăştia văpaia ei cea rece pe bolta înstelată, eu şi Vădina ne prindeam în horă cu suratele sale din scorbură.

Tata Uriaş îi dădu şi ei să soarbă din cupa plină cu seva vieţii închinată veacurilor, ca să trăiască mult timp şi să fim fericiţi împreună.

Bătrânul Sequoia a întinerit cu o mie de ani în clipa în care a auzit scâncet de brăduţ. Vădina îmi dăruise un copil, căruia i-am zis Brăduţ. Tata Uriaş a devenit, cum s-ar zice, bunic. Avea un nepoţel. Când Vădina a mai născut încă două fete, Molida şi Pina, bătrânul Gigant al brazilor a întinerit cu încă două mii de ani. Bunicul Sequoia sau Tata Uriaş le-a dat lui Brăduţ, Molidei şi Pinei să soarbă şi ei din cupa plină cu seva vieţii închinată veacurilor naşi.

Apoi adierea timpului mi-a mângâiat pletele, mireasma plăpândă a florilor mi-a revenit în nări şi am deschis ochii. Salcâmi în faţa mea, salcâmi de pretutindeni în gândurile mele care stau pe gânduri. Acel alb pur împletit pe crengi mă făcea să-mi întreb pleoapele:

Oare a fost doar o nălucire, sau chiar m-am întors în timp?

Nu știu...

6 decembrie 1999, Brașov

EXCURSIE ÎN LUMEA VISELOR

M-a întrebat azi-dimineață soarele cum e în Lumea Viselor? N-am știut ce să-i răspund. Am încercat apoi să îmi imaginez. Cam așa:

“Îl văd pe Moș-Ene-care-vine-pe-la-gene. Și-a lăsat pe dușumea traista veche în care a adus praf de dormit. Apoi a luat praful într-un linguroi găurit și a pornit pe horn cu linguroiul, iar din el curgea colbul de adormit peste case și cei de pe canapele deja începeau să viseze. Iar praful avea putere doar la copiii ce stau în pat acoperiți cu un macat. Dar eu m-am ascuns în cămară și priveam de-acolo pe gaura cheii afară la tot ce se-ntâmplă în casă și la moșul cu barba deasă. Am băgat de seamă că atunci când a luat ultima lingură de colb s-o împrăștie în lume a zis:

-Când mă voi întoarce, eu promit, că mă duc în Lumea Viselor să iau praf de dormit.

În timp ce moșul era plecat, n-am fost pierde-vară și am intrat în traista lui, să văd Lumea Visului. Când a venit, Ene a încălecat pe-un nor și a zburat cu tolba spre Tărâmul Visărilor.

Și ce credeți că era această nemaipomenită lume? Un lac în nori. La mal, o luntricică ușurică se legăna pe unde. Moșul trebuia să traverseze lacul cu ea. A pus deci traista în “vapuraș”, iar el s-a făcut luntraș. Pe lac erau mulți nuferi. Și, fiecare dintre ei avea o floare din oglindă șlefuită și-n oglindă oglindită, o visare aurită. Câți nuferi cu flori deschise, atâtea vise. Vedeam ce visează fiecare copil: despre Marea Neagră, despre Carul Mare, ori despre Făt-Frumos-cu-Stea-în-frunte, sau despre Zâna-Zorilor cu Floarea-Florilor și câte și mai câte.

Luntricica aluneca ușurel ca prin inel. Numai că moșul făcu ce nu făcu de-i scăpară ochelarii în lac. Eu le vedeam pe toate dintr-o ruptură a sacului pentru praf.

Când am ajuns pe celălalt mal, Ene a zvârlit sacul pe uscat -m-a cam durut lovitura!- și s-a întors, barca a legat-o de un trunchi de copac. În timp ce el era ocupat cu această trebușoară, eu am ieșit din tolba, am fugit și m-am adăpostit într-un tufiș umbrit. Apoi Moș Ene a pus în traistă nisip de pe malul lacului. Că să vedeți, copiii, acela era praful de dormit distribuit cu linguroiul găurit. Însă, voi știți că Ene avea niște probleme: fără ochelari nu vedea prea bine, așa că a umplut traista doar pe jumătate, crezând că e plină. Eu, profitând de un moment de neatenție al lui, m-am furișat în sac, peste praful-nisip de dormit. După aceasta, încărcătura a fost încărcată în luntrea care imediat a plecat spre malul destinat, cel de pe care am venit. Din nou lacul viselor, din nou nuferii oglinzilor, din nou gaura tolbei care îmi destăinuia lumea

de afară. Pe urmă, moșul a ieșit din luntricică, de s-a urcat pe nor să-l ducă în casa cea mică. Acolo, a lăsat traista pe dușumea și s-a dus la poartă să îl roage pe Norulache-Aripache să-i dea ochelari vreo doi pentru a vedea cum să pună prafu-n linguroi și-un ochelar de rezervă.

În acest timp, eu am ieșit din traistă și am intrat în pat, ochii am închis și am așteptat. Când praful de dormit pe acoperiș s-a rostogolit, chiar pe loc am adormit. ”

Sper ca soarelui să-i placă închipuirea mea! Deseară, când o să vină iară să mă întrebe de lumea Viselor, o să îi spun ce am plăsmuit și o să-l întreb dacă e mulțumit.

Iar cum soarele nu vine,
Vă voi spune-acuma vouă
Toată-nchipuirea-n fine
Din visarea-aceasta nouă!!!

29 noiembrie 1999, Brașov

VLAD,CORĂBIER,PĂTEȘTE CA **GULLIVER**

Dacă o să vă povestesc ce am visat azi-noapte, mă veți întreba de l-am întâlnit pe Gulliver. Ei, nu l-am întâlnit, dar să vă istorisesc ce am pățit (în vis) :

Se făcea că navigam pe un vapor ultra-perfecționat și mergeam pe mare la întâmplare. Vaporul meu nu

funcționa, cum credeți voi, cu benzină. Folosea drept combustibil apă și alge. Navigând încolo și-ncoace, trec pe lângă o stâncă unde văd niște făpturi omenеști strigând după ajutor. (Știți că în vis, toate ființele vorbesc în limba ta, așa că n-am avut surpriza să mi se-ntâmples ca lui Gulliver, să nu pricep o boabă din limba piticilor.) Am întors vaporul spre stâncă, fapt pe care l-am făcut numai din cauză că marea era foarte liniștită, căci altfel, vasul mi s-ar fi făcut zob. Am aruncat ancora. Apoi m-am uitat mai cu atenție. Erau niște pitici cât caietul meu de mari și strigau cât îi ținea gura “Scăpați-ne de pe stânca asta!” . Dar, când m-au văzut, au cam îghețat de spaimă (eram cam mare față de ei). Le-am spus:

-Nu vă fie frică. Nu vreau să vă fac nici un rău! Cât oi fi eu de “Namilă” , vă primesc pe vaporul meu, doar n-o să vă las să putreziți aici! Haideți, urcați-vă pe punte!

I-am ajutat deci pe pitici să urce, după ce le-am liniștit întâi toate temerile.

-Cum ați ajuns aici, prichindeilor? am continuat eu.

-Plecasem într-o călătorie, mă lămurii unul dintre ei.

Dar marea nu ne-a adus noroc. Ne-a împins cu furie ambarcațiunea spre stânca aceasta și ne-a sfărâmat-o. Am reușit să rămânem toți vii doar pentru faptul că am avut destui colaci de salvare. Astfel, cu chiu, cu vai, ne-am suit pe această stană de piatră ieșită din apă. Acum, că te-ai milostivit de noi, căpitane Vlad -așa te cheamă, nu? - dorim să te mai rugăm să ne duci în țara noastră, care este situată într-un îndepărtat loc și portul cel mai convenabil de intrare spre “Insula Libertății”, insula pe care locuim noi, este Portul Văpăii, care se află într-o ferită zonă.

-Vă voi duce în țara voastră, prichindeilor, că oricum navighez la întâmplare.

-Uraa!!! Uraaa!!! Uraaaa!!! hăuli marea de strigătul de bucurie al piticilor.

Am mai mers așa vreo cini-șase mile marine, când, deodată, cu groază, ne întâlneam cu un vapor de pirați. Cum nu aveam arme și nici un alt mijloc de apărare, a trebuit să ne lăsăm duși legați fedeleș pe vasul piraților după ce am ancorat vaporul nostru lângă al lor. Erau niște pirați adevărați și dacă mie îmi tremura carnea pe mine de frică, gândiți-vă la bieții piticoți! Dar, pe pirați nici nu-i impresionau măcar lacrimile unor făpturi așa mici și firave ca noi.

Spre seară, lupii de mare ne dezlegară de frânghii și rostiră în cor:

Ieși, lună,
Te adună,
Să stăm la sfat iar împreună,
Când apele mării se umplu cu spumă!

Deodată, luna se mări așa de tare, până ajunse la o palmă de noi și de pirați. În acel moment, ei îi ziseră:

-Am prins niște oameni cu un vas destul de bun. Vaporul va fi al nostru. Dar ce putem face ca să ne descotorosim de ei?

-Voi culcați-vă, zise luna, pentru a nu muri de lumina ce o voi împrăștia, ca să iau vederea neisprăviților ăstotra. Până dimineață, sunt sigură că vor cădea peste bord, ca niște orbi ce vor fi imediat.

-Îți mulțumim, ziseră pirații și plecară la culcare.

Vai, ce spaimă mă cuprinsese! Nici nu mă mai puteam mișca. Hehei! Îmi veni o idee: Luna era moartă

Eugen Vlad Pârău

după înghețată cu frișcă. Atunci, putem s-o mituim simplu!

-Preastimată Doamnă Lună, îi vorbii eu cu un glas mios, îți propunem un târg: tu ne lași în pace, iar eu îți dau o mulțime de bani, să-ți cumperi zece înghețate cu frișcă.

În ochii-i se citea deja răspunsul.

-Facem târgul! zise ea.

Îi dădai banii și ea se întoarse mulțumită pe cer, în timp ce noi ne strecuram pe vaporul meu și ridicam ancora. Târziu, când vaporul lupilor de mare rămase un punct în orizont, piticii își reveniră din spaima ce-o traseră. Dar, cum tuturor ne plăceau aventurile, ne refăcurăm curând. Lunecam pe mare cu o viteză inimaginabilă, ca nu cumva să se fi deșteptat piraiții și să ne ajungă din urmă.

Cu un ceas înaintea răsărirului de soare, corăbiile și vapoarele din portul țării prichindeilor se dădeau sfioase la o parte din fața “marelui nostru vas” care înainta încet spre țarm.

Când am ajuns pe uscat, oamenii care locuiau pe insula de vis, cu blocuri ce îmi ajungeau până la bărbie, nu se treziseră încă. Venirea unui astfel de “musafir” ar fi stârnit multă panică. Dar mititeii cu care sosisem pe vapor se îngrijiră să vestească faptul că “OMUL CÂT UN BLOC” e inofensiv și că fără bunătatea lui, piticoții care au venit cu el pe vapor ar fi murit.

Când s-au trezit, toți locuitorii au venit să îmi mulțumească. Le-am povestit că în țara de unde vin eu, oamenii sunt mari cât mine, ba chiar mai mari, eu fiind doar un copil de-al lor. Ei, prichindeii, se cruciră și nu se stăpâniră să nu strige de emoție:

-Uraaa, uraa, ura!!!

Uraa, uraaa, uraaaa!!!

Apoi mi se păru că aud niște clopoței sunând încontinuu. Era ceasul.

Este unul dintre visele mele, deci aş vrea să îl ştiți și voi. Poate la noapte voi mai trăi un vis. Oare îl veți asculta și pe următorul?

15 noiembrie 1999, Braşov

PASĂREA MĂIASTRĂ

Pe lângă personajul de basm, cu Pasărea Măiastră ne întâlnim în fiecare seară. Dânsa este preschimbată într-o biată umbră. Toți știm să-i ascultăm povestea. Doar ce-mi credeți? Cine vă aduce visele? Pasărea Măiastră. Ea, în fiecare noapte, sub înfățișarea unei simple conturări, își spune povestea tuturor copiilor. Iată ce mi-a spus mie în acea seară în care de-abia așteptam să adorm...

-Povestea mea, în vis, extragere de Paradis, somn...

Ce bine mă simțeam!

-Știi tu, copile, prin vremurile de început, ce făceam eu? Umblam prin lume-n zor, după Feți-Frumoși și Zmei... Și, într-o bună seară, cum dormeam eu binișor pe creanga unui nuc înalt, m-au prins ecologiștii! În colivie strâmtă de fier m-au transportat la o rezervație naturală unde, de frică să nu zbor, au legat al meu picior de un ciot. Șnurul scurt nu-mi permitea să fac doi pași. Oamenii au rămas fără vise, pentru că eu nu mai puteam să zbor pe la pleapele lor să le spun povești.

Așa că m-am apucat să clocesc un ou. La vremea potrivită, acesta a crăpat, și un moșnegel mic, înaripat, cu o tolbă de vise, a ieșit afară. El e Moș Ene, ce s-a dus în lume să împrăștie vise omenirii și care mă ajută și azi. Însă tot legată am rămas. În fiecare zi, fiica celui care păzea rezervația, îmi aducea mâncare. M-am împrietenit cu ea. Ne jucam mult de tot, ne ghidușeam, eu făceam tot felul de giumbușlucuri, ce să zic, am ajuns să fim ca niște surori. Cum puterea mea de luptă nu era decât contra personajelor din basme, nu puteam lupta împotriva oamenilor ecologiști care mă legaseră, deci nu putem fugi. Într-o bună zi, Moș Ene a venit la mine să-mi spună că producția de vise a crescut și nu mai contenește cu aprovizionarea, așa că, dacă nu voi veni să-lajut, se va declara starea de faliment a “S.C. VISE S.A.” și va trebui cumpărată “afacerea” de către un investitor străin, care habar n-are de farmecul viselor adevărate și poveștilor mele. Așa că am rugat-o pe prietena mea care mă servea cu mâncare, să mă dezlege, căci altfel oamenii nu vor mai avea vise. Ea mi-a spus:

“-Te dezleg cu mare plăcere, dar m-am atașat de tine și vreau să îți fiu tovarășă de drum.”

Am transformat-o deci într-o pasăre căreia i-am spus barză, evident că după ce m-a dezlegat. Și barza aduce pe lume de fiecare dată oameni noi, bebeluși, pentru a crește producția de vise. De atunci, eu cel puțin, fug de ecologiști ca vulturul de săgeată.

Am deschis ochii. Măiastra dispăruse. Dar toți ne întâlnim în fiecare seară cu ea ca să ne spună poveștile sale, sub chip de umbră, basme care sunt vise din prospera “S.C. VISE S.A.”.

În locul “umbrei”, care mi-a spus povestea ei, am găsit o pană a Păsării Măiestre, pe care fuga am muiat-o în cerneală și am scris acest vis. Iar cine dorește să câștige unul nou, poate suna la 89 89 989 și îl va primi. Tariful este gratuit.

P.S. Nu uitați întâlnirea de diseară cu Pasărea Măiastră în chip de umbră sau, poate, cu Moș Ene!!!

14 aprilie 2000, Brașov

POVESTEA CELOR DOI COPII **SĂRACI**

A fost odată
Ca niciodată,
Că de n-ar fi,
Ar avea
Careva
Gură de v-ar povesti?!

A fost odată, în vremuri vechi, atât de vechi, că luna și luceafărul nu apăruseră încă pe cer și nici privighetoarea nu își vărsa trilurile unduite în noaptea feerică.

Tocmai în acele vremuri uitate de timp, trăia o văduvă sărmană într-un bordei dărăpănat. Avea ea doi flăcăi frumoși ca mărul cel copt și buni ca miezul lui. Pe cel mic îl chema Prâslea, iar pe cel mare, Vârstea. Dar văduva era nespus de săracă: n-avea de-ale gurii nici pentru ea, nici pentru copii. Nenorocul lor era că bordeiul se afla pe un teren argilos, unde nu prea cresc plante. Era o adevărată sărbătoare când găseau niscaiva rădăcini, darmito verzături mai comestibile, pe care le fierbeau și nu le ajungea nici pe-o măsea. Iar la vreme de mare secetă, săpau pe la temelia bordeiului, că cine știe ce-or găsi. Într-adevăr, descoperiseră ei niște cuțite mai de soi p-acolo, îngropate de cine știe când. Băieții le luau și încercau să taie în două pietrele cu ele, gândind c-or da peste ceva în mijlocul lor. Însă numai necaz îi aduceau mamei lor când vedea cuțitele rupte, fiindcă le-ar fi vândut, săraca, să mai câștige câteva parale pentru a își cumpăra o mâncărică mai omenească și pentru a nu se mai hrăni cu rădăcini, ca animalele.

Vă închipuiți ce trai duceau, sărmanii!

Într-una din zile, scormonind la temelie, găsiră un cuțit atât de urât și de ruginit, că nimeni n-ar fi dat vreo para pe el. Dar, pe lama sa, stătea scris următorul mesaj: "Cine va fi stăpânul meu, va fi fericit, căci va putea să taie orice dorește cu mine." La început, feciorii râseră și nu dădură crezare celor scrijelite.

-Ha! Ha! Ha! O ruginitură să poată spinteca ce n-au tăiat cuțitele mai bune decât ea? râseră ei.

În același timp, le veni un fior lăuntric să se tot ducă, până departe. Și spuseră ei mamei lor:

-Mămucă, îngăduie-ne și nouă să ne ducem încotro om vedea cu ochii și până deseară ne-om întoarce.

-Vă lasă mama, numai să țineți minte și să nu fiți răi, să nu vă purtați urât cu nimeni și să vă țineți cuvântul dat. La asfințitul soarelui să fiți aici, dragii mei.

-Îți mulțumim, ziseră ei și îi sărutară mâna.

Apoi Prâslea și Vârstea se întinseră voinicește la drum. Aveau și cuțitul ruginit la ei. Merseră cale și țară, de găsiră lângă un râu, o piatră destul de mare. Le veniră atunci în minte cele scrise pe cuțitul cu pricina și numai ce-l scoaseră afară.

-Ia să-i cercăm “puterea”, vrednic o fi?

Și vrură să taie în două piatra.

Într-adevăr, cuțitul acela era unul cu “năravuri” nebănuite, că imediat spintecară Prâslea și Vârstea piatra cu el.

-Ăst cuțit este de o valoare nespusă! constatară ei cu bucurie.

Ce credeți că găsiră înăuntrul pietrei? Un cal, mic, mititel, care se mări văzând cu ochii, până ce ieși afară o mândreață de armăsar, că-l scuipară să nu-l deoache.

-Vă mulțumesc că m-ați salvat din întunericul pietroiului! grăi calul.

-Se vede că tu ești un cal năzdrăvan, devreme ce poți vorbi, zise Prâslea.

-Chiar de aceea eram preferatul boierului, suspină armăsarul.

-Care boier?

-Să vă spun povestea mea:

Eugen Vlad Pârău

“Trăia nu demult pe aceste meleaguri un boier în ale cărui grajduri eram și eu. Într-o zi, veni la poarta lui o bătrânică ce îi spuse:

-Primește-mă, te rog, măcar în grajdul tău, că nu mai pot de osteneală!

-Ia du-te de-aici, babo, căci grajdurile mele nu-s de nasu' tău, zise mânios boierul.

Dacă văzu bătrâna cum stă treaba, începu a blestema:

-Grajdul tău, pietre seci,
Înșirate pe poteci!

Când auziră asta, ceilalți cai fugiră într-o clipită din adăpost, numai eu am rămas înăuntru, că nu mă înduram să las fânul cel prea gustos. Iată că am fost ferecat în pietroiul acesta, că mă mir de mai sunt viu și acum.”

Nu știu cum v-a venit ideea să tăiați pietroiul și cu ce sculă ați reușit. Dar, pentru că din pricina voastră văd din nou lumina zilei, mă voi supune vouă, drept răsplată, să îmi fiți stăpâni.

Vârstea îi povesti armăsarului traiul lor, felul în care au găsit cuțitul și ce scria pe lama lui, cum au plecat de-acasă ca să colinde o zi lumea și cum au dat de piatra aceea. După aceea, se veseliră și se odihniră puțin.

Mai târziu, se hotărâră să se întoarcă acasă.

-Suiți-vă pe coama mea,
Căci pământul voi mânca
Și cât ați clipi,
La bordei veți fi!

spuse calul.

Zis și făcut. Nu trecu un minut, că și ajunseră. Prâslea îi povesti mamei lor cum au găsit calul și că era un bidiviu năzdrăvan.

Dar văduva era mâhnită că, tot săpând pământul, nu aflase nici măcar o rădăcină, deci aveau să îndure foamea. Calul, care îi ghici gândul, privi la cei doi flăcăi ai ei, care aveau niște plete de toată frumusețea și, deodată, părul lor fu preschimbat în pătrunjel și fân. Fânul îl mânca numai armăsarul, iar pătrunjelul era ospățul văduvei, al lui Prâslea și al lui Vârstea. De unde mâncau, fânul și pătrunjelul creșteau la loc. Așa bucate nu mâncaseră acești oameni niciodată, căci pătrunjelul era mult mai bun decât fiteșce rădăcini. Iar când se săturară, calul zise:

-Să vă fie de bine!

Numai ce se prefăcură acele verdețuri din nou în părul băieților. De câte ori îi prindea foamea, la fel se întâmpla. Astfel, n-au mai dus lipsă de nimic.

Trăiră în fericire mulți ani de zile. Iată că, într-o zi, numai ce-i veni lui Vârstea să-i zică văduvei:

-Dragă mamă, socot că sunt destul de mare ca să plec în lume cu căluțul și să-mi amăgesc soarta, încercându-mi norocul.

-Te lasă mama, dar dacă pleacă și armăsarul cu tine, cum o să rămân eu cu Prâslea, că nu ne vom mai desfăta cu pătrunjel? Iar o să răbdăm foamea? se îngrijoră bătrâna.

-Nu trebuie decât să vă gândiți la mine, spuse Căluțul Murguțul, și pletele lui Prâslea se vor transforma în adorata hrană, iar când vă săturați, să ziceți ”Să ne fie de bine! ”, pentru ca pătrunjelul să se transforme la loc în pletele lui Vârstea.

Eugen Vlad Pârău

Atunci plânseră ei lacrimi de despărțire unul pe umărul altuia, și, îmbrățișându-se strâns, își urmară fiecare destinul. Prâslea rămase acasă s-o ajute pe văduvă la treburi, că nu prea îi venea să plece de la fusta mamei.

Între timp, Căluțul Murguțul și Vârstea plecară. Ieșiră din acea țară și merșeră cale lungă să le-ajungă, până intrară în altă lume.

-Am pășit pe un tărâm robit de o vrajă. Să faci tot ce ți-oi spune, grăi bidiviul.

Mai merșeră ce mai merșeră, până văzură înscris pe pământ cuvântul FAȚĂ.

-Scrie-l pe o hârtie, zise calul lui Vârstea.

Acesta îl scrise și plecară mai departe. Întâlniră în calea lor și cuvintele: REBELII, SINGULARĂ, MINCINOȘI, DORM, SOLARĂ, LA și din nou DORM.

După sfatul Căluț-Murguțului, pe toate le scrise Vârstea pe hârtie.

-Acum încearcă să ordonezi cuvintele astfel încât să obții o comunicare, și apoi scrie-o, îl îndemnă armăsarul pe flăcău.

Lui Vârstea i-a rezultat următoarea comunicare:

“Dorm rebelii mincinoși,
Față solară
La singulară,
Dorm.”

Apoi îi grăi calul:

-La aceste cuvinte taie toate literele și nu le opri decât pe primele două. Numai la cuvântul SOLARĂ oprește primele trei litere.

Așa făcu flăcăul:

“DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI, DO.”

-Acum citește cu tărie aceste cuvinte, îl sfătuiește bidiviul.

Vârstea citi:

“DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI, DO.”

Pe loc, acea lume a fost dezlegată de vrajă. Din toate colțurile răsună o melodie:

“DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI, DO -
DO, SI, LA, SOL, FA, MI, RE, DO. ”

apoi, din nou:

“Do, re, mi, fa, sol, la, si, do-doi
Mul-țu-min-du-ți ți-e no-oi! ”

Prinse drag Vârstea de acele sunete și începu a le intona și a le combina, de-a mai mare dragul să-l auzi. Îi spuse lui Căluț Murguț:

-Cred că mi-a folosit călătoria aceasta foarte mult și gândesc că ar fi bine să ne întoarcem acasă, la mama, că ard de dorul ei.

-Așa să facem, îi răspunse armăsarul.

Și plecară. Pe unde treceau, lumea îl asculta pe voinic cum cântă. Îl privea cu ochii mari, că pe atunci omul nu descoperuse taina muzicii. Pe unde trecea, Vârstea semăna numai bucurie în inimile locuitorilor, ba

Eugen Vlad Pârău

îi învăța să și cânte. Și uite așa s-a răspândit în lume cântecul.

Când au ajuns acasă, se îmbrățișară mamă cu fiu, frate cu frate, frate cu cal și cal cu mamă, plângând de bucurie.

-Da' cu ce te-ai deprins tu, odorul mamei, cât ai fost în lume? îl întrebă văduva pe Vârstea.

Atunci se porni voinicul pe cântat și mângâie inima mamei, care nu mai știa ce să facă de bucurie.

Așa se făcu că trăiră ei în mare fericire, pace și dragoste.

Însemnă atunci Dumnezeu în Cartea Vieții:

“Pentru traiul smerit, modest, pe care l-au dus, pentru tot ce au făcut ei bine în viață, și pentru că ei sunt descoperitorii muzicii, dezlegând acel tărâm vrăjit, acestor oameni și calului le dau voie ca după moarte să se prefacă în orice vor dori ei. ”

Trăiră astfel timp îndelungat, în fericire, pace și dragoste. Iar când îi sună ceasul văduvei, ei îi veni rău, se făcu palidă și galbenă ca ceara, cum i se întâmplă omului când trece pe cealaltă lume. Când simți că se duce, își binecuvântă feciorii și își dori să vegheze noaptea pe cer. Băieții nu mai văzură altceva decât ceva galben și rotund care strălucea pe zare, mai ales noaptea. Îi ziseră LUNĂ .

Plânsură ei atunci, iar când muri și Vârstea, își sărută fratele și pe Căluț-Murguțul, și își dori să fie o pasăre ca să-și cânte trilul cu “do, re, mi , ... ” priveghind la lună, în nopțile de vară. Așa se și întâmplă. Oamenii îi spuseră PRIVIGHETOARE. Plânse Prâslea mult, dar nu putu face nimic.

Când îi sună și lui ceasul, îl sărută cu lacrimi în ochi pe calul pe care îl salvase din piatră și pe care îl iubise atât de mult... Îl rugă pe Căluț-Murguțul să mai facă o dată din pletele sale fân și pătrunjel, se ospătară pentru ultima oară împreună, apoi Prâslea își dori să se transforme într-o stea lângă lună, la fusta mamei. Fu numit LUCEAFĂR.

Plânse amar Căluțul Murguțul, până se prăpădi și el. Își dori să fie înhămat la Carul Mare.

De atunci sunt luna și luceafărul pe cer, luceafăr care este Prâslea și se ține tot timpul de fusta mamei, Căluțul Murguțul care trage la Carul Mare și privighetoarea, Vârstea, care cântă lunii în nopțile de vară, ca să încânte inima mamei sale cu veșnicul și inconfundabilul tril “do, re, mi...” .

De la el știți și voi să cântați.

Dacă nu mă credeți, ia priviți puțin pe cer la văduvă -luna- , la Prâslea -luceafărul- și la Căluțul Murguțul ce trage de zor la Carul Mare. Și mai auziți-l și pe Vârstea -privighetoarea- care cântă în nopțile de vară lunii, -adică văduvei- , începând cu “do, re, mi ” .

Și-am încălecat pe-o buturugă
De-am luat-o la fugă,
Și-am încălecat nespus
Pe un fus,
Că m-am tot dus,
C-am încălecat și pe-o șa
Spunându-vă povestea-așa!

9 octombrie 1999, Brașov

BALAURUL ȘI FĂT-FRUMOS

A fost odată ca năicând,
Un balaur ce vărsa foc pe nări
Și-i venea mănușă
Să facă cenușă
Fumegând,
Tot ce întâlnea în cale
Până-n depărtări,
Cu fum până-n zări,
Zări de cristale...

Și trăia balaurul nostru într-o peșteră dintr-o pădure. Vedeți dumneavoastră că el era fermecat. Ardea copacii și mânca jăratecul. El nu era mare, ca toți balaurii, ci mai mic, astfel că lesne îl puteai încăleca. Varsă-Flcări, că acesta îi era numele, nu era o creatură rea. Avea și un copil,

Voinic june,
Cu glas mios,
Ca o minune
Din chiparos.
Îl avea fiu
Pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos avea frate de cruce pe Piticul Stelelor, care locuia tocmai în Cosmos. Și mai avea prieten pe Mov-Împărat.

Într-o zi, acesta veni la Făt-Frumos și la Varsă-Flăcări în peșteră și le grăi:

-Sunt certat
Cu Roz-Împărat,
Iar el a împins
Război împotriva-mi și voi fi învins,
Căci oastea-mi e săracă.

Te rog, Făt-Frumos, să încaleci pe Varsă-Flăcări și, dacă poți, să vii să îmi ajuți la război. El îi va arde pe dușmani, care vor fugi, iar astfel voi fi izbăvit de rușinea înfrângerii. Apoi îl voi răsplăti pe stimabilul balaur cu o sută de cuptoare de cărbuni și o sută de cuptoare de cenușă.

-Sigur că te voi ajuta
Și împreună vom lupta,
Căci țara noastră-i sfântă.
Ceata de vrăjmași va fi curând înfrântă.
Ha! Ha! Dușmani incendiați,
V-ați găsit cu cin' să vă luptați!!!

răspunseră într-un glas creatura și Făt-Frumos. Apoi acesta încălecă pe Varsă-Flăcări și porniră împreună cu Mov-Împărat spre câmpul de bătălie.

De unde nu începu balaurul a pârjoli cu flăcările lui în dreapta și-n stânga, de băgă în sperieți toată armata potrivnicilor, iar dintre cei rămași în viață se împrăștiară care încotro, ca să-și scape pielea. Iar Varsă-Flăcări și Făt-Frumos îi urmăriră până după ieșirea din țară, ca nu carecumva să mai dorească să se-ntoarcă.

Bietul Mov-Împărat, nu-și mai încăpu în piele de bucurie și îi dădu de două ori o sută de cuptoare cu jăratec și tot de două ori o sută de cuptoare de cenușă

Eugen Vlad Pârău

bravului balaur. Și lui Făt-Frumos îi oferi o spadă și
straie cu totul și cu totul de aur.

-Orice ai avea nevoie și orice-ți dorești,
Să nu te sfiești
Să-mi ceri, căci tu , cu a ta nară
Ai scăpat întreaga țară,
Varsă-Flăcări,
Iar tu , cu a ta vitejie
Ai scăpat o-mpărăție,
Făt-Frumos,

le-a spus împăratul. Apoi și-a luat ziua-bună de la ei.

După ce s-au isprăvit cele două sute de cuptoare cu
jăratec și cele două sute de cuptoare cu cenușă, Varsă-
Flăcări s-a apucat iar de ars copaci pentru a mânca jarul.

Într-o zi zi, Făt-Frumos a îmbrăcat hainele de aur
pe care le primise în dar și porni să colinde prin pădure.
Era strălucitor ca un luceafăr.

Și mergând el așa, iată că întâlnește pe Zâna
Pădurii plângând. Era atât de frumoasă...

-De ce ți-a înnegurat
Plânsul, al tău chip senin,
Și cine ți-a îngândurat
Cugetu-ți sublim?

-Mulți copaci mor cu suflet nevinovat
De-a lui Varsă-Flăcări pârjoală,
Iar inima-mi s-a încruntat,
Mi-e milă și sunt tristă,
Că-s copacii mei ce mor
De foc mistuitor.
Udă e a mea batistă...

Răspunse, plângând, Zâna Pădurii.

-Nu mai plânge, căci vom ține sfat
Cu tatăl meu,
Varsă-Flăcări, vestit balaur cu solzi de
curcubeu,
Și ne-om sfătui
Până vom găsi
Un mod prin care el să mănânce jărat,ic,
Fără să mai dea pârjol
Codrului cel singuratic
Cu umbre de nămol
Și păsări trilurind,
Cu umbre pribegind,
Cărări
De înserări...

răspunse el.

-Și află că eu sunt Făt-Frumos,fiul lui Varsă-
Flăcări.

Zâna Pădurii se bucură nespus
Și-l urmă pe Făt-Frumos într-un frumos
apus
La casa lui Varsă-Flăcări...

După ce balaurul a aflat necazul Zânei Pădurii, s-au
sfătuit cu toții ce ar putea face el ca să mănânce jăratec,
dar fără să mai ardă copacii. Până la urmă, se duseră la
fratele de cruce al lui Făt-Frumos, Piticul Stelelor, să îi
ceară ajutorul. Cum acesta locuia în Cosmos, Varsă-
Flăcări îi luă pe Făt-Frumos și pe Zâna Pădurii în spate,
între aripi, și zbură cu ei până la Pitic.

Acolo îi spuseră ce aveau pe suflet și-l rugară să-l
ajute, dacă poate, pe balaur, să mănânce jăratec fără a

Eugen Vlad Pârău

mai arde copacii mereu. După ce se mai sfătuiră, Piticul Stelelor îi zise creaturii că de va rosti niște cuvinte de vrajă, se va pomeni pe dată în Cosmos, unde va putea îngurgita comete de jar câte va pofti. Cuvintele magice erau:

“Prin Cosmosul zănatec,
Stea, Stele, Stele,
Să mânânc jăratec
Cu dinți și măsele...”

Iar când va dori să se întoarcă din nou pe Pământ, să spună:

“Stea, Stele, Stele,
Să-mi fie de bine,
Comete să mi se-anine,
Prin dinți și măsele,
Și să nu mă cariez
După ce mă ospățez!”

Și pe dată se va pomeni pe Pământ.

Zâna Codrului se bucură nespus de mult că pădurea nu va mai arde niciodată, iar după ce mulțumiră Piticului Stelelor, Varsă-Flăcări îi luă în spate pe Făt-Frumos și pe Zâna Pădurii și zbură cu ei pe Pământ.

Zâna îi mulțumi voinicului pentru tot ce făcuse pentru ea. Când să se despartă, își dădură seama că prinseseră dragoste unul de celălalt. Și vrură să facă nuntă.

Suflă atunci de trei ori frumoasa Zână și pe loc răsări ca din pământ lângă peștera lui Varsă-Flăcări, un castel frumos de-ți lua ochii. În el urmau să locuiască mirii, iar creatura în peștera în care prefera să rămână.

Veți crede că dacă balaurul a mâncat de atunci numai comete de jăratec, el nu și-a mai folosit flăcările,

pentru că nu mai avea ce arde ca să se facă jar. Vă înșelați! El și-a folosit flăcările în continuare, dar nu pentru a arde pădurea, ci pentru a încălzi cuptoarele palatului, când a fost ospățul nunții și de aici înainte.

Și-a fost o nuntă ca-n povești,
Cu lăutari și veselie-n toate
Și au jucat cât nu gândești,
Iar din bucate,
S-au ospătat pe săturate.
A fost invitat
Și Mov-Împărat.
Am fost și eu la nunta lor
Povestitor,
De le-am spus povești felurite,
Asortate, amăgite,
Iar când am plecat, le-am promis
C-o să vă spun și vouă-a lor poveste,
Și v-am zis
Așa cum este.
Dea Domnul ca ei să fiți,
Tineri, mândri și vestiți!

5 august 1999, Brașov

POVESTEA GHIOCELULUI

A fost odată, pe când găștele orez și-
orezul găște mâncau

De râdea cu moț Bau-Bau
Și copiii toți aflau.

Odată, Primăvara era la nevoie. Îi trebuia oștire ca să țină o luptă cu Iarna. Soarele nu era prin preajmă, astfel că a rugat-o pe Boarea-de-Căldură s-o ducă la sora ei, Vara. Când a ajuns, aceasta din urmă i-a zis:

-Mâine, la o mare ce o am în stăpânire, vor veni niște iele care, printr-o mulțime de vrăji și descântece, mi-o vor fermeca-o (așa sunt șoimanele, au plăcerea de a solomoni, chiar, câteodată, fără nici un rost) . Acum, ține de la mine aceste flori mici, ca un ghioc. Ele sunt roșii, dar valurile fermecate le vor înălbi. Se vor numi ghiociei. După aceea, vei veni la mine ca să-ți mai dau niște povețe.

Zis și făcut. După ce pleacă drăgaicele, Primăvara se duse la acea mare, și, de cum păși pe plajă, auzi un glas:

-Pentru ce ai venit aici, străino?

Se uită în dreapta, se uită în stânga, nimeni, nicăieri. Dar, când privi mai bine, văzu o rază de lumină închegându-se, lăsând privirilor trupul gingaș al unei frumoase fete, de la soare te puteai uita, pe când la dânsa, ba. Valurile se ridicară, investmântând-o ca pe lună în mijlocul cerului. Purta la gât un colier din boabe de platină cu suflet pur, de-ți lua ochii. Ce să mai zic, rechinilor le căzu dragă și formară în jurul ei o armată de slugi voluntare.

-Sunt Primăvara, și am venit aici cu nădejdea că valurile înspumate vor înălbi aceste mici flori roșii,

botezându-le Ghiocci. Așa m-a sfătuit să fac sora mea, Vara, pentru a câștiga războiul cu Iarna cea rece, cea rea.

-Dacă-i așa, să știi că eu sunt Zâna-Apelor-și-Căldura-Mărilor. Din păcate, valurile nu au încă puterea de a înălbi orice, datorită unui balaur care are Cupa-cu-Esența-Sidefală din care numai o picătură ar putea să dea apei mării această putere miraculoasă. Pentru a avea Cupa, trebuie să îl dovedim pe Domnul-Monstru. Îi voi trimite pe rechini să îl sfâșie și să îmi aducă Esența vrăjită.

Așa se și întâmplă. Zâna-Apelor-și-Căldura-Mărilor vărsă un strop de licoare în adâncuri. Un clinchet de frântură al unei suave melodi le gădilă urechile. Deodată, valurile se înspumară. Când își ridică privirile, Primăvara nu mai zări pe nimeni. Îi păru rău că n-a apucat să-i mulțumească Zânei. Apoi, lăsă florile să plutească pe unde. Minune! Un șir de steluțe le împrejmuie, după care albul cel mai curat străluci pe petale.

Astfel se întoarse Primăvara la sora ei, Vara, care îi spuse ce trebuia să facă mai departe.

Cum se arată Iarna, Primăvara se transformă într-o rândunică și zbură până în fața vrăjmașei, unde slobozi florile cele albe, cât un ghioc, pe care le numi Ghiocci. Aceștia, căzând, prinseră rădăcină în inima de gheață a Iernii. Mireasma călători prin aer, îmbălsămându-l. Primele albinuțe mijiră la orizont, aducând ceva galben, mierea, cu care mânjiră bolta. Acest amalgam de polen și viață se transformă în soare, care gădilă cu unduiri firave de căldură pământul. Nemairezistând, Iarna se topi. Din inima ei de gheață, ghiocii se prăvăliră în grădini,

Eugen Vlad Pârău

ridicând sfioși căpșoarele spre cer, bucuroși că războiul
cu aprigul anotimp fusese câștigat.

1 noiembrie 2000, Brașov

DE CE CÂNTĂ GREIERUL?

-Frunzele verzi, verzi ca și mine, cântă legănat-n
vânt. Eu, ce am ca să nu cânt? Cri! Cri! Cri! Spun triluri
în nopțile târzii. Frunzele, pe lângă mine-s palide-n
cântări.

Chiar greierul ne-a spus de ce cântă și el la o
vioară-n miez de noapte numai șoapte! Iarna, cuibărit
într-un ungher, la cald, lângă sobă, în a sa casă, cântă ca
să-i treacă foamea. Și furnicii-i cântă bine. Ea muncește
și el cântă.

-Cu vioara mea, acum, nu mă-ntrece nimenea. Și ce
dacă vecina mea se ospătează? La vară, când frunze vor
fi iară, eu voi cânta mai bine decât ele! Dacă vreți să știți,
furnica lucrează cu spor doar datorită cântărilor mele
vesele! Nu-i așa că frunzele nu mă întrec?

Cri!Cri!Cri!

13 iulie 2000, Brașov

DE CE ORĂCĂIE BROASCA?

Vai! Ce balaur pe lac! Mănâncă la broaște! ...
Bietul neam broscăresc, n-a mai văzut așa ceva!

Dar ghinionul lui: Apa clipește. Broscuțele știu
că atunci când vine, apa susură în urma lui. De atunci și
ele fac “Oac! ” , imitând undele. Astfel, fiorosul nu le
mai observă nici lângă el, confundându-le cu pielea lui
cea verde.

De atunci orăcăie broaștele, iar balaurul nu le va
mai prinde niciodată!

13 iulie 2000, Brașov

DE CE BRADUL ARE “FRUNZE” ȘI IARNA?

Norocul lui: gerul nu îi poate ofili frunzele, căci,
cum să îl atingă, AU! Se înțeapă în acele sale.

Bietul ger! Se codește, încearcă, nu poate! De aceea
e bradul verde și iarna, fiindcă frigul nu îl poate pătrunde,
înțepat fiind mereu de ace!

Nu-i amuzant? Până și bradul cu globuri nu are
”frunzele” căzute, datorită acelor!

13 iulie 2000, Braşov

PERIPEȚIILE FOCULUI

A fost odată, ca niciodată, pe când Focul nu era stins de apă, a fost odată un balaur care scotea flăcări pe nări, dar nu era chiar rău ca dihaniile din neamul cărora făcea parte. Deşi era profesor de chimie, nu reuşise să obţină un singur leac:

Molecula şi atomul

Din ce răsare omul.

Se vede că nu avea copii şi trăia singur în risteţe. Tocmai în clipa când reflecta cel mai tare ce să facă să aibă şi el un odor, îi veni în minte Zâna- Gândului, o veche prietenă a lui. Se concentără cât se concentără, şi formă o telepatie -un impuls Romtelecom- cu gândul – telefonul- . În convorbire, Zâna îi zise:

-Va trebui să culegi o licoare ce nu se găseşte la vraci:

Licoarea ce curge în zori picăţele

Pe trandafiri şi viorele.

Poartă numele de rouă. Varsă roua într-o găleată de fier cu nouă sute nouăzeci şi nouă de descântece (pe care ţi-o dăruiesc eu) şi suflă cu flăcări înăuntru. Ele se vor înmulţi şi vor forma un băiat din focarul focului. Îl va chema:

Foc

Din rouă de soc.

-Îți mulțumesc, Zână, spuse balaurul. Așa am să fac.

Așteptă să vină zorile, culese roua și duse la bun sfârșit toate câte îi fuseseră spuse. Nici una, nici două, răsări un băiat de toată frumusețea.

-Dar bine, Tată,

Cum m-ai născut în găleată?

Auzindu-se chemat cu numele de "Tată" , creatura nu mai putu de bucurie. Anii trecură în fericire. Când simți că-i vine ceasul, monstrul cel bun îl chemă la el pe Foc și începu să amestece:

Alge de mare

Cu aromă de soare,

Picățele

De ploaie și stele,

Cu sevă de nisip fin

Și fire de in,

de făcu un borcănel pe care îl aruncă de pe vârful Muntelui-Lumii și, văzând că nu se sparge, îl desfăcu, iar din el ieși un fluturaș fermecat.

-A sosit timpul să mă duc din lumea asta, dragul tatei. Înainte de a muri, îți dăruiesc un flutur pe care, dacă îl vei încăleca, te va duce oriunde dorești. Dacă te vei afla în mare încurcătură, să vorbești cu Zâna-Gândului.

Nici nu sfârși bine vorba, că își dădu sufletul.

Îi păru rău lui "Flacăra Afumată" , nu-i îndoială, dar se gândi mai apoi că nu o să rămână o viață întregă singur, să-și plângă tatăl. Înțelegeți voi, sosise clipa să se însoare. Însă nici unul dintre amicii lui care aveau fete de

Eugen Vlad Pârău

măritat, nu doreau în ruptul capului să își dea odoarele după Foc, gândindu-se că mâine-poimâine îi pârjolește.

Prietenul se cunoaște la nevoi,

Nu prin vorbe dulci și moi!

De aceea era mai toată ziua supărat, pentru că nu putea să aibă și el copii. Așa că s-a hotărât să meargă la Zâna-Gândului. Se sui pe fluturaș, care nu putea fi pârjolit, fiindcă Focul nu face așa ceva cu cei apropiați lui, și se duse hăt, departe. Când să intre într-o pădure mare, numai ce vede un nor.

-Ce cauți aici? fu întrebat.

-O caut pe Zâna-Gândurilor. Ai auzit de ea?

-Nu, dar în pădurea aceasta este un iepuraș cu gene albastre. El te poate ajuta.

După ce îi mulțumi norului, începu să-l caute pe "Fricosul". Nu merse prea mult, că se întâlni cu un vânător. Dorind să observe pe cine ochește, îl văzu pe Iepuraș. Pesemne că omul știa din legendele poporului că de îi va jupui blana, de unde va tăia din ea pentru căciuli și haine, de acolo va crește la loc. Se gândise că, de ar pune mâna pe blana fermecată, ar putea vinde confecțiile făcute din ea la târg și astfel se va îmbogăți.

Năstrușnicul de Foc, văzând cum stă treaba, face ce face și îl salvează pe "Fricosul". Văzându-se scăpat cu viață, Iepurașul cu gene albastre nu știu cum să-i mai mulțumească lui "Flacăra Afumată". Deci, îi spuse să încalece că îl va duce la Zâna-Gândurilor. Când fură gata de plecare, începu iepurele să alerge ca vântul, și văzând că nu-i destul de repede, a alergat și ca gândul. Când să gonească mai repede decât gândul, apăru de nu știu unde un balon de săpun. Înăuntrul lui, Zâna-Gândurilor stătea pe jilțul ei. Îi zise Focului:

-Știu că îți e urât fără copii, iar eu acum te voi atinge cu bagheta și

Scânteile, să știi,
Îți vor fi copii.

-Îți mulțumesc, frumoasă Zână,
Ziua bună!

De cum încetini iepurașul din fugă, balonul diafan dispăru ca prin minune și Zâna se făcu nevăzută. După ce îi mulțumi mult "Fricosului", "Flacără-Afumată" merse mai departe. Ieșind din pădure, dădu într-un câmp unde se certau două comete. Când le-a văzut, înfricoșat, n-a știut unde să se ascundă mai repede. A bătut la poarta unui lac ce era prin apropiere. I-a deschis Aricesa-Apelor-Albastre, fiica Crăiesei-Val. Aricesa avea o oștire uriașă de ace în spate. Îl pofti în palatul ei de vapori. (V-am povestit mai devreme că pe acele timpuri apa nu stingea flăcările.) Focul o privi atent pe Aricesa-Apelor-Albastre. O văzu foarte frumoasă, în azurul ei de foșnet cu șoapte. Îi ceru mâna, spre iubire veșnică. Dar să vedeți voi, că mama ei, Crăiasa-Val, prinsese drag de Foc. Auzind așa, se supără de moarte. Îl vrăji atunci, și "Flacără-Afumată" simți pentru prima dată că se stinge. Dacă nu ieșea repede din lac, era pierdut.

Cu toată tristețea lui, nu o mai putu niciodată vedea pe Aricesa-Apelor-Albastre, pentru că, datorită farmecelor Crăiesei-Val, de atunci și până azi, focul este stins de apă!

Am zburat pe o făclie
Cu povestea sub tichie,

Înspre un anume loc
Și v-am adus un basm cu... foc!!!

2 februarie 1998, Brașov

POVESTE CU BROAȘTE

Norul ce-l vedeți cu toții că vine alene pe zare este, de fapt, un lac. Și în acest lac, nici nu știți câte prietene își au sălașul:

- Oac! Ce soare cald!
- Orac! Ce cer înalt!
- Oache! Ce mai baie!
- Oachi! Va fi ploaie?

Bolta este senină. Ziua, în toi. Totul scăldat în pace, o dată cu venirea după-amiezei. Cea mai mare broască, Oache, se bronzează pe un nufăr. Deodată, o gheată aruncată de cine știe unde vine spre ea, plutind pe baltă.

- Oac! Ce întâmplare!
- Orac! O gheată mare?
- Oache? Cine-a aruncat-o?
- Oachi! S-o dansăm!

Și toate încep în gălăgie s-o danseze, s-o orăcăie mereu, în jurul ei, ca niște iele, tulburând toată liniștea plăcută de până acum. Ele doresc să farmece gheata:

- Oac! Ce dans cu haz!

-Orac! Mor de necaz!

-Oache! Gheata fermecată!

-Oachi! Suntem o armată!

După ce fac tot scandalul acesta, ca să obțină din gheață una fermecată, care îndeplinește dorințe, ca niște broaște cumiști, încep să-și dorească fiecare cât se poate de tare:

-Oac! Să fiu frumoasă!

-Orac! Să mă bronzez!

-Oache! Și curajoasă!

-Oachi! Să mănânc orez!

Numai bine se face seară. Noaptea cea rea, vine cu o undiță spre norul-lac, cu gând să prindă ceva pește.

-Oac! E interzis!

-Orac! Cine să pescuiești ți-a zis?!

-Oache, ce vrei să faci?

-Oachi, pleacă de-aici!

Oache, se luă la luptă cu Noaptea:

-Crunt război, Oac!

Poftim un bobârnac!

Pleacă imediat,

Că te bat, Oac!

Uite! Oache ia gheata fermecată și o lovește în cap cu ea pe Noapte, iar necurata pleacă, îndurerată.

-Oac! Victorie!

-Orac! Ce glorie!

Noapte, vsă mai poștești

Dacă vrei să o primești!

Dar, privește! Și mie îmi vine să mă culc!

-Oac! Hai la culcare!

-Orac! E- o clipă mare!

-Oache! Îmi este somn!

Gândiți-vă că aceasta este doar o zi din viața broaștelor de pe norul-lac!

13 iulie 2000, Brașov

RĂZBOIUL

Luptă grea s-a abătut cândva asupra Împărăției-Licuricilor. Împăratul-Fluturașilor dorea să-i ia tronul Împăratului-Licuricilor. Și, pentru că armata vrăjmașă era mult mai numeroasă, fluturașii au fost învingători și au ocupat țara învinșilor.

Bieții licurici, erau chinuiți de dușmani înfiorător. Revoltați cum nu se poate, lămpașii ținură sfat:

-Eh! Nefericiții! Ne chinuie în ultimul hal! Dar ia să vadă ei, ce ar face dacă noi ne-am stinge felinarele și n-am mai lumina? Dacă ne-am duce la Uriașii-Licurici, care sunt Luna, Stelele și Soarele, să le spunem ce ne-au făcut fluturașii, sigur că și ei și-ar stinge felinarele, nemulțumuți. Și ce s-ar mai face atunci omizile alea cu aripi pe întuneric?

Zis și săvârșit. Licuricii își stinseră felinarele, iar Stelele, Luna și Soarele, aflând, făcură la fel.

Bieții fluturași!
Se-mpiedeau ei nas în nas,
Cădeau, și ce nu mai făceau,
Că pe-ntuneric nu vedeau,
Dar, gând de iertare să-și ceară

Și să părăsească-a licuricilor țară,
N-aveau deloc
Și-ntunericul nu se schimba-n lumină,
Doar noaptea domnea, neagră ca o
ruină.

Licuricii ținură din nou sfat între ei, împreună cu
Uriașii lor, Soarele, Luna și Stelele.

Deoarece și celelalte jivine sufereau pe nedrept din
cauza întunericului, Luna le spuse tuturor:

-Dragi lămpași, ce-ar fi să ne aprindem din nou
felinarele? Pe fluturași îi vom ademeni cu o floare frumos
mirositoare, că și-așa le place lor să se așeze pe flori, îi
vom ademeni spre o seră plină de trandafiri, lalele,
viorele și multe alte măiestrite orhidee, ghiocei,
lăcrămioare, și o dată intrați în seră, vom închide ușa pe
dinafară și nu le vom mai da drumul decât atunci când se
vor face buni și cuminiți.

Cu toții fură de acord. Închiseră pe fluturași în acea
seră, după ce își reaprinseseră felinarele, iar atunci când ei
se cuminițiră și se liniștiră, li se dădu voie să iasă. Și se
împăcară fluturașii cu licuricii, deveniră cei mai buni
prieteni, și niciodată nu mai avură gânduri haine unii față
de ceilalți.

Și-am zburat pe-un licurici,
Că basmul se termină-aici,
Voi zbura pe-un flutur mare,
Să vă aduc povestioare,
Tuturor, dar pân' atunci, de bună
seamă,
Ne vom juca toți, fără teamă,

Că nu e vânt, este doar soare,
Sunt mulți fluturi, pomi în floare!

13 iulie 2000, Brașov

MUMA-PĂDURII

Voi, copii, știți cine este Muma-Pădurii? Ea este o doamnă-copac ce e mama tuturor arborilor și codrilor.

Era o seară ploioasă. Întunericul cobora în cute din ce în ce mai negricioase, cu abisurile nopții.

Cioc! Cioc! Cioc! ciocăni cineva la rădăcina Mumei-Pădurii.

-Cine mă caută? Ciocănitorea? întrebă ea.

-Nu. Făt-Frumos sunt. M-a trimis fratele tău, Tatăl-Codrilor. Este foarte grav. Un Zmeu rău îi mănâncă pădurile. Te cheamă degrabă să-l ajuți.

-Îți mulțumesc, Făt-Frumos, că mi-ai spus. Dar ce putem face?

-Eu zic că, atunci când Zmeul doarme, de pildă în noaptea asta, tu, Muma-Pădurilor, să rostești o vrajă și, ca din pământ, să răsară o pădure cu arbori identici cu cei reali ce, pe dinăuntru, să fie făcuți din săbii ascuțite, buzdugane și dinamită. Când se va trezi Zmeul, mănâcând această pădure, săbiile îl vor tăia, buzduganele îl vor secera, iar dinamita îi va curma de tot firul vieții. Astfel, vom scăpa neamul copacilor de la moarte.

-Foarte bună idee ai avut, Făt-Frumos, zise Muma-Pădurii. Hai să mergem la Tatăl-Codrilor și să facem cum ai spus tu!

Așa se și întâmplă. Zmeul muri într-o clipă, mâncând acea pădure-capcană. Drept răsplată, Făt-Frumos fu cununat (automat) cu Zâna-Crângurilor, fiica celor doi părinți ai pădurii.

Și se făcu o nuntă mare,
Cu toți copacii veselindu-se,
Zâna-Crângurilor, frumoasă ca o floare,
Și Făt-Frumos, și-n cartea cu povești,
Cu toții au intrat apoi, cum nu gândești,
Iar eu am venit
De v-am povestit!!!

13 iulie 2000, Brașov

FIICELE TRANDAFIRULUI

A fost demult pe-acest pământ,
Când crocodilul era blând
Și cădea pradă și mâncare
Unor broaște canibale.

A fost odată un Trandafir care avea două fete: Trandafira și Rubinia. Ele crescuseră și se făcuseră frumoase, mândrețe de fete. Umblând hai-hui prin acea țară, Prințul-Trandafirilor se îndrăgosti de Trandafira. Prințul-Vânturilor, umblând prin ferestre, o dori pe Rubinia.

Și uite-așa, se trezi Trandafirul socru a doi gineri. Trandafira deveni Regina Trandafirilor, iar Rubinia, Crăiasa Vânturilor.

Aproape de Împărăția Trandafirilor se afla Grădina Regală de Portocale a Maimuțelor. Într-o zi, o Maimuțică sprintară și cafenie se trezi în Grădină, iar de acolo evadă, cățărată pe o liană, curioasă dacă lumea nu se termină la zidurile măreței plantații. Nimeri într-un strat de trandafiri galbeni și crezu că are de-a face cu un covor de banane care ca din senin i se așternuseră la picioare. Se apucă să soarbă mireasma trandafirilor, fiind încredințată că bea limonadă de banane. Sorbi și miresmele trandafirilor roșii, crezând că bea licoare de grepfruit. Mai sorbi și mireasma trandafirilor albi, fiind convinsă că bea lapte de cocos.

Vai! Ce năpastă pe Împărăția Trandafirilor!

Trandafira s-a dus la Zâna-Miresmelor s-o roage să-i dea într-o cupă de platină, mireсме pentru a le împrăștia tuturor trandafirilor rămași fără parfum. Se duse apoi la sora sa, Rubinia, îi dădu cupa miresmelor, apoi o rugă să îl trimită pe soțul său, Prințul-Vânturilor, să împrăștie parfum peste toți trandafirii.

Dar el, cum era grăbit (ca toate vânturile) , uită să stropească pe unii trandafiri cu mireсме.

Și de aceea și astăzi sunt mulți trandafiri care nu au miros, precum și trandafiri care au acel parfum suav pe care numai regele florilor, trandafirul, îl poate avea.

Și cumpărai un trandafir
Cu o poveste pe tulpină,
Să-l pun în glastră

La fereastră,
Să-mi fie casa de miresme plină!
Iar pentru voi, doar un ecou,
Din care se naște un basm nou!

13 iulie 2000, Brașov

FRUMOASA LUMII

Uite, pe când dereticam prin casă, găsit-am o mulțime de hrisoave pe care erau scrise o sumedenie de povești. Și vă voi citi și vouă una, care sună cam așa:

Pe vremea aceea, Soarele și Luna aveau fiică pe Fumoasa-Lumii. Era o mândrețe de fată, care moștenise de la Soare, tatăl ei, căldura și bunătatea, iar de la Lună, mama sa, nespusa frumusețe.

Piticii îi erau prieteni. Îi chema din scorburii, din ape, din ceruri, și se veselea cu ei. Spiridușii îi avea slujitori. Zânele o plimbau prin toate cărțile de povești și ea se aventura pe covorul său fermecat din petale de flori, se aventura și, din zbor, fremătând printre file, ajuta ba vreun voinic, ba râdea de vreun Zmeu, ba se juca împreună cu vreun pui de ursuleț.

Unul dintre piticii care îi erau prieteni era Barbă-Cot. Iar Barbă-Cot era frate de cruce cu Făt-Frumos, ceea ce nu știa Frumoasa-Lumii. Făt-Frumos ascundea în inima lui o imensă dragoste pentru fată. Se înțelese cu piticul care, ducându-l la palatul Lunii și al Soarelui, îl prezentă pe voinic drept un prinț izgonit din țara sa și care dorea să îi fie slujitor Frumoasei-Lumii. Fu prezentat

ei, care, punându-i niște întrebări despre ținutul de unde venea, îl luă printre slujitorii ei. Viteazul, atâta așteptă. Făcu ce nu făcu, ceea ce numai un Făt-Frumos știe să facă, și îi câștigă inima. Ea era nebună după el. Voinicul însă n-o băga în seamă. Ba mai mult. Într-o zi, îi ceru să i se îngăduie să se întoarcă în țara sa. Bineînțeles că ea nu dorea, iar el știa acest lucru. Făt-Frumos încălecă atunci pe cal și galopă cât să îi sfârșie armăsarului copitele. Frumoasa-Lumii fugi după el. Voinicul avu grijă să o ducă pe o insulă pustie unde își trăiră încă diante luna de miere.

Acolo, pe acel loc din imensul ocean, au găsit pe Dragobete, care, vioi, i-a îndemnat să alerge prin pădure după ghiocci. În fiecare astfel de floare a primăverii găseau câte un licurici ce le aprindea puțin inimile. Apoi au așteptat Drăgaica și, cu sufletul la gură, au pândit dansul ielelor care i-au luat și pe ei să joace în horă. Au dăntuit pe insula toată și, unde călcau, comori drept zestre răsăreau. În cele din urmă, s-au întâlnit cu Moș-Nicolae, ce tocmai aducea copiilor cadou o carte de povești. L-au rugat pe Moș să-i ia și pe ei cu elicopterul său spre palatul Lunii și al Soarelui. Au ajuns acolo, unde

Cu părinții-n frunte
Un alai cât un munte,
Doar de spiriduși,
Din păduri aduși,
Și de piticoți,
Măscărici pe roți,
Îi întâmpinară toți.
Iar după ce se odihniră
Și-ndelung se pregătiră,
Făcură nuntă mare,

De se veseliră tare,
Până astăzi mai e nuntă,
Iar cine vrea, să se ducă.
Fiindc-au născocit de fiecare
O tipografie mare,
Ca să scrie la povești
Țâncilor împărătești!
Eu am fot și am venit,
Vouă de v-am povestit!!!

13 iulie 2000, Brașov

RAIUL

Tăcere în palat. Nimeni nicăieri. Și o tristețe apăsătoare.

-Unde sunt slujitorii? întrebă craiul pe crăiasa lui.

-S-au dus să pregătească reședința de toamnă, răspunse ea.

-De ce e atâta liniște, de ce e tristețe? o întrebă craiul din nou.

-Slujitorii au gonit pe Zâna Ciripiturilor, Zâna Veseliei, alungând bătrânii copaci scorburoși în care păsările, cu trilurile lor suave, aduceau o sămânță de bucurie în sufletul fiecăruia, răspunse crăiasa.

Eugen Vlad Pârău

Craiul, plictisit, se duse să călărească. Se îndreptă spre pădure și...

-Dragi copaci, dragi păsări, reveniți la palat! Ne pare rău că v-am alungat, sunteți mai prețioase decât tot aurul din lume!

Încă dinainte de a păși craiul în castel, crăiasa știa. Cum să nu știe, dacă era însoțit de alaiul păsărilor care aduce numai bucurie? ... Nu mai fu chip să plece la reședința de toamnă, unde cântătoarele nu alină sufletele.

Arborii din curtea regală se dublau de la un anotimp la altul. Așa că mulți dintre ei fură duși și în curțile celorlalte palate. Tot ținutul era plin de tulpini, rădăcini, coroane și binecuvântatele păsări care triluiau mereu. A devenit împărăția arborilor, iar, în fruntea ei, craiul și crăiasa stau cu jilțul sub umbra unui copac. Și ce bine se înțeleg oameni cu stejari, stejari cu fagi, fagi cu brazi!... Împărăția aceea mai este și astăzi, dacă nu cumva s-a gândit cineva să o defrișeze mișelește. Cât despre cei doi crai, au rămas mereu vărateci, iar vara lor mai ține și acum, atâta timp cât pe pământ e raiul harfelor păsărilor...

La ei tot timpul este vară
Și te alină un "Cirip!" .
Ce fericire! În ce țară!
Din cartea de povești, un pic,
De vară și de "Cip-Cirip!" !!!

13 iulie 2000, Brașov

